Богдана Ільчук

Чарівна країна
або
Країна «Му»

Богдана Ільчук

Чарівні Корівки або Країна Му

2021

12 мінус

Дозволяється читання з дорослими

Частина перша

Знайомство. Незнайомець. Листеї та Чривні.

Вітаю, мої дорогі друзі. Дозвольте познайомити Вас з головними героями нашої історії - Льоллі і Болллі. Вони не зовсім звичайні у нашому розумінні, тому краще було б пояснити дещо, а ніж розповідати далі.

На сьогодні, наука про навколишній світ і технології достатньо добре розвинені і вже майже кожен першокласник знає і вміє більше, а ніж якийсь там професор сто років тому назад. Так ось, той же першокласник, а може навіть і першокласниця знають, що ми не єдині живі істоти у нашому всесвіті, і майже кожен третьокласник знає про паралельні світи, і що, вони часто знаходяться зовсім поруч, можна сказати прямо зараз біля нас, а не десь там за мільйон кілометрів. - Але як же так? Брехня! Цього не може бути - скажуть дорослі - Якби, якийсь там світ був поряд чи якісь інші живі істоти були серед нас, то ми би їх давно знайшли і дослідили, але поки що, такого нічого не існує...

Дорогі друзі, ми не будемо сперечатися з дорослими, а краще поведемось чемно і просто помовчимо з посмішкою на обличчі, адже майже кожен п'ятикласник або ж п'ятикласниця знають, що дорослі вірять тільки тому, що самі бачать і чують, а про все інше кажуть, що це вигадки і балачки. Але кожен шестикласник з легкістю міг би пояснити їм про те, що людське око може бачити приблизно п'ять відсотків, з усього того, що можна побачити, а вухо людини може почути не більше й того.

Я думаю, про відсотки дорослим не потрібно розповідати, вони це повинні і так знати.

Так ось, ми з вами Люди, живемо на нашій планеті Земля, бачимо так мало, а чуємо ще менше і з впевненістю заявляємо, що навкруги немає нікого і нічого крім нас… Яка прикра помилкова думка…

Навкруги нас і зовсім поряд є тисячі світів, як реальних так і вигаданих. Вигаданий світ відрізняється від реального тільки тим, що створила його не природа, а людина у своїй уяві, і якщо цей світ буде добрим, і людина, яка його вигадала поділитися ним з іншими людьми, то він почне існувати спочатку в уяві всіх, а потім зовсім стане реальним, тобто природним. Ось про один з таких світів ми і хочемо вам розповісти.

Цей світ має назву «Чарівна країна», але дорослі, коли дізнаються про нього, то скоріше за все, назвуть його по своєму. Назвуть його «Країна Му», або ж «Світ Му». І не тому, що головними жителями цього світу є Чарівні Корівки, а тому, що вони будуть порівнювати їх зі звичайними коровами, тобто тими безмовними тваринами, яких вони бачили і чули. Але це не важливо, адже дорослі завжди залишаються дорослими і нічого з цим не зробиш…

Краще почнемо нашу розповідь про цей чудовий чарівний світ і про його жителів Чарівних Корівок.

От же, Чарівні Корівки це – корівки, зовні дуже схожі на звичайних земних корівок, тільки набагато менші за розміром. Вони в більшості червоні з жовтими плямами. Вони мають три хвости і два крила.

Просто фантастика! - скажете ви. Але ні, не поспішайте…

Вони, ще уміють розмовляти, думати, працювати, маленькі ходять до школи, дорослі на роботу. Їх життя сповнене пригод і веселощів. Але сама головна їх особливість - це вміння користуватися предметами побуту, та й іншими необхідними для життя речами лише за допомогою думки. Оце вже точно просто фантастика у нашому земному розумінні, але для них це звичайнісінька буденність. І вони, коли би дізналися, що людям необхідно, скажімо, ну для того, щоб поїсти використовувати руки і ще якісь там виделки та ложки, то вони би спершу довго сміялися, а потім дійсно дуже здивувалися. Оце так фантастика! - сказали би вони тоді.

Світ Чарівних Корівок влаштований звичайнісінько просто і чарівно. Живуть вони в простеньких напівкруглих будиночках і всі інші їхні будівлі теж мають таку форму. Чесно кажучи, Чарівні Корівки, та й інші чарівні створіння, з якими ми познайомимо вас пізніше, не дуже полюбляють прямі лінії і прямі стіни, тому всі їхні речі і все навкруги завжди заокруглені, або ж зовсім круглі. Вони кажуть, що прямі лінії завжди перетинаються і утворюють прямі кути, в яких завжди збирається, щось недобре, або ж просто всіляке сміття.

А ще, Чарівні Корівки чули, що в інших світах маленьких дітей в знак покарання можуть ставити в куток. Яка ж це прикрість, особливо, якщо усі дорослі, теж колись були дітьми, тому всі чарівні створіння відмовилися від цих жахливих прямих кутів і ліній.

Адже, їх світ сповнений добра й радості і така річ, як покарання, а особливо, покарання дітей у них зовсім відсутня. Ось в такому світі і живуть наші головні герої.

Льоллі і Боллі – брат і сестра. Їх тата звати Роллі, а маму - Фоллі. Тато з мамою були постійно зайняті на роботі, тому діти стали вже достатньо самостійні і самі справлялися з хатніми справами та навчанням у школі.

Ось одного разу, здається, в минулу п'ятницю Льоллі і Боллі, як завжди зібралися йти до школи. Дорога не була дуже далека, але проходила через одне місце, яке чесно кажучи, трішки лякало наших головних героїв. Це було своєрідне перехрестя, де перетиналися дві дороги.

Одна від дому до школи, а інша від магазину до лісу. І мало того, що дороги перетиналися майже під прямим кутом, так ще й навкруги були непролазні хащі з колючими рослинами. Льоллі і Боллі змалку лякалися того місця, але вже майже місяць проходили його самі без супроводу дорослих. Проходили вони його на вигляд сміливо, але завжди припиняли розмови і були вдвічі уважнішими.

Ось і в той день, вже майже без страху, йшли вони через те місце і раптово на самому перехресті з'явився незнайомець. Він був білий з крилами, мав великий ніс, як морквину і дуже був схожий на справжнього сніговика. Наші герої зніяковіли і не знали, чи боятися незнайомця, чи ні. Вони зупинилися і здивовано дивилися на нього, а він посмикувався і у відповідь дивився на них.

На Льоллі поступово нападав страх, а Боллі побачила, що незнайомець дуже сердитий і від цього вона розхвилювалася, а коли вона хвилювалася, то вона починала задавати всілякі питання, подекуди недоречні і зовсім не зв'язані між собою.

- А звідки ви? - запитала вона і відразу ж подумала, що краще було б спершу привітатися.
- Я? - перепитав незнайомець і не встиг і рота розкрити, як Боллі додала:
- Добрий день.
- Що? – сказав незнайомець.
- А чи є у Вас годинник? – знову вставила Боллі і подумала, що краще запитати, хто він.
- А ви хто? Куди прямуєте?
- Що-о-о? – ще з більшим здивуванням сказав незнайомець – Мільйон запитань і нуль відповідей. Тихо стоп!

Незнайомець і насправді був сердитий, а Боллі була схвильована, але вже не могла нічого говорити, а Льоллі так і стояв з відкритим ротом і дивився, то на неї, то на незнайомця. Виникла незручна пауза, де всі троє стояли нерухомо і дивилися один на одного, але Боллі все ж таки не витримала і знову запитала:

- Хто ви?
- Хто Я? – перепитав незнайомець і відразу ж додав:
- Невже, важливо хто я, коли я не знаю де я, чи може важливіше хто ви і де ви, адже дивлячись на себе, я не знаю хто я і де я. Тому краще я запитаю вас:
- Хто ви?
- Що, що? – перепитала Боллі.

- Я запитую хто ви і де ми? – зовсім сердито сказав незнайомець.

Боллі подивилася здивованим поглядом на брата, але той так і стояв з відкритим ротом і здавалося, щось хотів сказати, але не міг, він стояв як пам'ятник і навіть трохи побілів, тому вона відповіла на це дивне запитання сама:

- Ми Льоллі і Боллі, ми школярі і йдемо до школи, а зараз ми знаходимось на цьому перехресті разом з вами. Невже ви не бачите?

Незнайомець підвів на секунду очі до неба і сказав:

- О, святі зелені помідори! За що мені таке покарання. Ніхто мене не розуміє, я і сам вже перестаю себе розуміти і не впізнаю себе. Я чистокровний Орел карпатських гір. Жив я собі у світі людей і горя не зав. Це ж треба було мені залетіти в ту печеру. Залетів орлом, а вилетів сніговиком. Що це за чародійство таке. Де мої гори, де моя земля, де люди? Вже цілий день ходжу тут і навкруги одні корови, що вміють розмовляти. Невже так важко сказати, що ви за тварини, і що це за країна? Скажи мені, чому ти мовчиш?

Льоллі після почутого через силу видавив з себе:

- Тікккк...

Боллі побачила, що з її братом щось дивне і від хвилювання знову запитала:

- Так ви кажете, хто ви і як вас звати?

Після цього запитання незнайомець почервонів, як морквина і сердито сказав:

- Ах так, моє терпіння лопнуло, зараз ви дізнаєтесь хто я, ви дізнаєтесь, хто такий Орел Коля і відчуєте всю мою лють на собі – сказавши це, він зробив крок на зустріч нашим героям і мав явно не добрі наміри.

І не відомо чим би це все закінчилось, як би десь поряд у колючих кущах не пролунав дикий крик і в цей же момент Льоллі вдалося видавити з себе те слово:

- Тіккккаймо, а-а-а-а.

В цю ж мить в голові Боллі виникло тисячу запитань і два самих головних. Тікаймо? Куди?

- А-а-а-а-а – закричала вона і чкурнула закривши очі не відаючи куди.
- А-а-а-а-а – кричав Льоллі і біг за нею.
- А-а-а-а-а – кричав, ще хтось у кущах.

Серед цього галасу не відомо було чи кричав той незнайомець, але відомо тільки те, що після того, як наші герої чкурнули з перехрестя, він перечепившись через камінь, боляче впав і тихенько заплакав…

Йшла дванадцята хвилина шаленого бігу… У Боллі від початку втечі не було жодних думок і саме на дванадцятій хвилині прийшла перша думка:

- А може, вже можна відкрити очі - подумала вона і від того різко зупинилася. Більше нічого подумати вона не встигла, адже в цю ж мить на неї налетів брат Льоллі.

Він збив її з ніг, а сам покотився клубком під дерево, аж поки воно його не зупинило. Він так і завмер притиснутий спиною до стовбура і головою вниз. Язик його вивалився на бік, а дихання було важким і частим. Приклавши неймовірних зусиль він перекотився і сів на

землю уже так як треба. Дихаючи так само часто він вказував лапою в зворотну сторону їхнього бігу і щось пробував промовити. Боллі піднявшись підійшла до нього і здивовано дивилася на це дійство.

- М-м-ми-ми вже давно в безпеці - промовив Льоллі - Я вже п'ять хвилин біг за тобою, щоб зупинити тебе. Але ж ти і боягузка.
- Що? - сказала Боллі - Це хто з нас боягуз. Це ти стояв, як укопаний і не мовив а ні слова, окрім "Тікаймо-о". Я більше злякалася твого крику, а ніж того незнайомця.
- Отож я і кажу, що ти боягузка - добавив Льоллі, на що Боллі йому різко відповіла:
- Я не боягузка, ти сам боягуз боягузович, злякався, як малюк.

Льоллі не хотів далі розмовляти на цю тему, адже він і сам розумів, що дуже злякався і страх заполонив його тіло від хвостів до носа. Він не міг отак просто зізнатися в цьому сестрі і тому вирішив швидко змінити тему розмови.

- Тихо, чуєш? - сказав він.
- Що таке, боягузе - перепитала Боллі.
- Та досить. Тихо ти... Чуєш? Хтось співає - сказав Льоллі і подивився вгору на гілки дерев.
- Нічого я не чую, то вітер листям шуршить - відповіла Боллі і так само подивилася на гілки дерева.
- Ти послухай, яка чудова пісня, це співають Листеї*, що ростуть на цьому дереві, я про них читав - сказав Льоллі і прилігши на землю додав:
- Ти тільки не злякай їх, все буде добре, ми зараз заснемо-о-о.

Льоллі після цих слів ніжно заснув. Боллі дивилася то на брата, то на дерево і нічого не розуміла. Вона підійшла ближче до нього і опинилася під самою нижньою гілкою того дерева. Поглянула вище і побачила на гілці замість листочків безліч маленьких фей. Своїми тоненькими голосами вони співали, якусь приємну пісню.

Боллі спробувала розібрати слова, але раптом тіло її розслабилось, очі її почали закриватися, ще мить і вона так і заснула стоячи, а маленькі Листеї продовжували співали свою чарівну пісню:

Дерево сонечко наше зігріє,
Багато Листей на ньому зросте,
Кожна з Листей співати уміє,
Спів хто почує, той відразу засне.
Не здумай Листей ніхто ображати,
Жахливими сни будуть тоді.
Листей необхідно тобі поважати,
Гарні сни завжди будуть тобі.
Листеї маленькі сон нам співають,
Листеї маленькі домагають.
Від пісні заснути зможуть усі,
Листеї співають пісні свої.

*З довідника Чарівної країни:

Листеї – маленькі співучі феї, котрі живуть на листейному дереві у вигляді листочків. Коли світить сонце Листеї можуть співати сни, тобто кожен, хто почує їх спів майже миттєво засинає. Якщо налякати Листей, або ж нашкодити їм, то вони можуть наспівати жахливих снів на довгий час. Чари співу Листей діють тільки тоді, коли світить сонце. Після заходу сонця, а бо ж коли сонце закрите хмарами чари Листей не діють.

Що може бути краще, а ніж подорожі у снах - думав Льоллі лежачи під деревом. Сонце заховалося за хмари, чари Листей потрохи розвіювалися. Льоллі лежав і думав:

- У снах ти можеш бути який завгодно і можеш бути де завгодно. У снах, ти ніби головний герой цікавої книги і читач одночасно. Ти читаєш долю героя і в той же час живеш його життям. Цілий всесвіт вміщається у твоїх снах. І все тобі під силу, навіть витерпіти оце бридке чавкання. Чавкання?
- Стоп, це мій сон, яке чавкання? - сказав сам собі Льоллі і відкрив очі.

Прямо над ним стояла Боллі, очі її були закриті і вона з превеликим задоволенням щось жувала.

- Так вона ще спить - сказав сам собі Льоллі - Ага, і що це їй таке сниться, напевно її улюблені шоколадки. Боллі - сказав він тихенько - Яка смачна у тебе шоколадка.

- Угу - не припиняючи жувати і не прокидаючись відповіла Боллі.
- Просто неймовірний смак! - додав Льоллі.
- Угу - так само відповіла Боллі.
- Шоколадка зі смаком пересоленого гарбуза - вже зовсім серйозним голосом сказав Льоллі.
- Уг-г-г - почулося спершу у відповідь.
- Птф-у-у, яка гидота, птф-у-у - сказала Боллі і вдруге вже насправді сплюнула слину і влучила в обличчя брата, який от-от збирався зареготати з неї, та отримавши таку відповідь зніяковів і закліпав очима.

Боллі завмерла над Льоллі, дивилася на нього і пробувала збагнути, що ж такого відбулося.

Десь через хвилину Льоллі обтер обличчя і з посмішкою сказав:

- Може досить з тебе солодощів, Боллі - відразу ж після цих слів обоє зареготали і ще хвилин п'ять не могли заспокоїтися.

Врешті, Льоллі сказав:

- Ну все, досить, потрібно повертатись додому. Школу, я так розумію, ми проспали в прямому сенсі цього слова. До речі, а ти запам'ятала про що, там говорив отой носатий. Здається, він щось натякав про світ людей, про гори Карпати і якусь чарівну печеру, куди влетів він орлом, вилетів сніговиком.
- Ох і влетить нам від Мами, коли дізнається - сказала про себе Боллі - Краще полетимо, так буде швидше і навпростець.

Вони взялись копитами і замахав швидко-прешвидко крилами злетіли в повітря.

Чарівні Корівки можуть і вміють літати, але роблять це в крайніх випадках, або коли поспішають кудись, або коли дойти пішки не можливо. Ось і наші герої вирішили полетіти, адже вони не хотіли запізнитися на вечерю. І вже майже підлітаючи до дому вдалині вони побачили свою маму, яка поверталася з роботи.

Льоллі і Боллі вирішили мамі нічого не розповідати і поводитись як зазвичай. Вони майже влетіли в самі двері і Боллі відразу ж побігла до холодильника, щоб дістати їжу і відкривши дверцята закричала:

- О Свята Корівка!
- Що таке? - розгублено запитав Льоллі.

- Ти тільки подивися на це! Я такого страшного і не бачила! Де вся їжа?! Наша їжа вся пропала! - здивовано говорила Боллі.
- А може це її той орел Коля з'їв? - невпевнено додав Льоллі.
- Не знаю, ой що буде? -сказала Боллі і закривши холодильник відійшла в сторону.

В цей момент додому зайшла мама і відразу ж сказала:

- Що, не запам'ятали дорогу?
- Так, повернули не туди - врятувала свого брата Боллі, він зовсім не вмів брехати. Діти здогадалися, що мама бачила, як вони прилетіли.

Потім, мама сказала:

- Час їсти. Мийте копита і сідайте за стіл. Корівки побігли до ванни виконувати "наказ" і не встигли вони і копитом стукнути, як їхня мама повторила слова Боллі:
- Де вся їжа? Це ви все з'їли?
- Мамо, що ти таке думаєш? Ми теж здивовані, і не знаємо куди вона пропала - відповіли в один голос діти.
- Ну, добре - сказала мама - Я вам вірю, але так чи інакше, ви все одно йдете в магазин.

Вона подала їм список, гроші, ключі і корзинку, потім повернула їх до дверей.

- Ідіть - вперто сказала вона.

І корівки попрямували до магазинчику з назвою "Богрікоп". По дорозі в магазин, десь посередині шляху Льоллі сказав:

- Знаєш, Боллі, я весь час про це думаю, думаю нам потрібен план.
- Я так розумію, ти говориш про світ людей? - запитала Боллі.
- Так, я говорю про подорож до світу людей. Нам потрібен план.

- І надійні помічники - додала Боллі.
- Точно, і надійні помічники - повторив Льоллі і продовжив:
- Знаєш, коли я заснув під тим деревом, то побачив сон і я думаю, це був сон-віщун. Сон про нашу подорож до світу людей, і знаєш, що в ньому було найцікавіше?
- Що? - запитала Боллі.
- А найцікавіше було те, що у нас все вийшло і ми подорожували і вже повернулися додому і це було захоплююче. Розумієш?
- Так. Нам потрібен план і надійні помічники - повторила Боллі, дивлячись на брата.
- Ми зберемо компанію для подорожі у світ людей, і зробимо це в понеділок, коли прийдемо до школи - підсумував Льоллі.
- Ой, дивись - зупинила брата Боллі.
- Дивись, це книга, яку Шмоллі брав в бібліотеці. Він напевне її тут загубив.
- Забирай з собою. Віддамо йому в школі - сказав брат.

Боллі підняла книгу і прочитавши назву віддала Льоллі і при цьому сказала:

- Візьми краще ти. Тут написано, що ця книга для хлопчиків.
- Добре, розберемося. Ох, цей неуважний Шмоллі. А ще й друг - сказав Льоллі.
- Як думаєш? Чому він до нас сьогодні не прийшов? – запитала Боллі.
- Не знаю, він останнім часом якийсь дивний став – відполів брат.

Пройшовши ще метрів двадцять вони зайшли до магазину і подали список продуктів продавцю:

Список продуктів Чарівних Корівок:

1. Яблуко - один кг.
2. Молоко - один літр.
3. Батон - один.
4. Макарони - один пакунок.
5. Суп в банці - одна банка.
6. Котлети - чотири штуки.
7. Колваркс - маленька порція.
8. Заморожена полуниця - одна штука.

Продавець зібрав усе по списку і сказав:

- Так... Це буде коштувати 132 чривні*.
- Ось - казав Льоллі і поклав одну купюру з номіналом 200 чривнів.
- Ваша решта 78 чривні - сказав продавець.
- 70!- сказала Боллі і з посмішкою поклала у корзинку ще дві Шоколадки "Ролліф".

Льоллі і Боллі, пішли додому ласуючи шоколадками. Дома вони гарно повечеряли й лягли спати. Їм снились чудові, цікаві сни.

*З довідника Чарівної країни:

Магазин "Богрікоп" являється в якійсь мірі магазином зворотної дії, тобто, ціни в ньому хоч і повільно, але постійно зменшуються, а решта від покупки завжди більша, ніж необхідно. Розрахунок в магазині ведеться чривнями, тобто, грошима Чарівної країни. Чривні мають чарівну особливість, вони постійно примножуються і ніколи не закінчуються.

Частина друга

Новий незнайомець. Нормальність. Вовкрос та Бібліотека.

Що може бути краще, а ніж поспати довше в понеділок вранці. Льоллі дуже любив це. Чарівні, найкращі сни можна побачити саме в понеділок зранку. Ось і сьогодні, коли вже давно був час прокидатися, Льоллі додивлювався свій сон. Йому снились фантастичні пригоди. Він, як головний герой фільму, рятував весь світ від негараздів і залишилася одна проблема, з якою він ніяк не міг справитися. Велетенський яскравий метеорит падав з неба. Все навкруги сяяло світлом і Льоллі мав зупинити його падіння для порятунку нашої Землі. Його очі ніяк не хотіли звикати до цього світла і він жмурився щосили і майже нічого не міг бачити. Світло було неймовірно яскравим і здавалося, якимось чином впливало на його тіло. Льоллі відчував, як його голова і шия стали ватними і по всьому тілі настала така приємна важкість, що і поворухнутися було майже неможливо. Він приклав неймовірних зусиль, щоб вдіяти щось проти цього велетенського метеорита і на обличчі вже відчувалося тепло від його світла. Ще одна величезна потуга і Льоллі зміг повністю відкрити праве око і виставити вперед праву лапу. Йому здалося, що ось-ось метеорит впаде на нього.

- А-а-а - закричав він…

І все пропало. Наступила темрява і тепло, що гріло його обличчя згасло.

- Вставай, сонько – почув він голос сестри, що стояла біля нього - Чому кричиш?
- Що? - запитав Льоллі, протираючи очі - Що трапилось де метеорит?
- Який, ще метеорит - сказала сестра – Вставай, нам пора до школи.

Вона підійшла до вікна і повністю відкрила штори. Ранкове сонце, яке до цього часу заглядало в щілину, повністю освітило кімнату і знову потепліло.

- Так ось, що це - сам до себе сказав Льоллі - Це просто ранок.
- Вставай - знову сказала сестра і тупнула копитом по підлозі.
- Добре, добре - пробурмотів Льоллі - Вже встаю.

Смачний сніданок повністю пробудив Льоллі від сну. Боллі, причепурившись біля дзеркала вже була готова й чекала на нього.

- Ну, на кінець-то – сказала вона, коли брат підійшов до дверей.
- Ой, не мукай – сказав Льоллі.
- Що? Сонько. Кожен понеділок одне й теж саме - сказала Боллі.
- Та годі до мене чіплятися, ти що не пам'ятаєш про що ми домовлялися? – відповів Льоллі.
- Про що?- перепитала Боллі, і через секунду додала – А точно! Сьогодні ми збиралися скласти план і знайти помічників для подорожі у світ людей.
- Згадала, дівоча твоя голова – пробурмотів Льоллі.

Він завжди вранці був трішки сердитий, скоріш за все, що не встигав додивлятися свої сни і прокидався на

самому цікавому місці. Боллі це знала і тому не звертала уваги на його дрібні грубіянства.

- Годі вже. Пішли до школи. Там усе вирішимо – сказала вона і пішла першою з дому.

Льоллі насупившись і занурившись у свої думки пішов за нею. Так вони і дійшли мовчки до того самого перехрестя, де ще недавно зустрічали злюку незнайомця. І, яке ж було у них було здивування, коли вони ще здалеку побачили когось на тому ж місці.

- Ти поглянь, хто це там? – тихенько запитала Боллі.

- Хто, де? -перепитав Льоллі і ретельно оглянувши незнайомця додав – Не бійся малявка, це звичайнісінький чарівний заєць.
- Що-о-о? - сказала Боллі.
- Що, що. Кажу тобі, заєць - відповів Льоллі.
- Ах так, сам ти малявка і боягуз – розсердилась Боллі.
- Та, тихо ти - перебив її Льоллі і підійшовши до незнайомця заговорив першим – Привіт.
- Привіт - відповів незнайомець і відразу додав:

– Мене звати Сніжок, я Чарівний зайчик.

- Я Льоллі, а це моя сестра Болля – передразнивши сказав Льоллі.
- Я Боллі! - сказала сестра і сердито подивилася на брата.
- Добре, добре - відповів той і тихенько прошепотів - Болля.
- Ах ти, негідн… - хотіла закричати Боллі, але стрималась. В цей момент Чарівний зайчик сказав:
- Вибачте, а не могли б ви мені допомогти. Розумієте, я перший раз йду до школи і ще не знаю дороги. Я дійшов сюди з дому по стежці, а на цьому перехресті зупинився і не знаю куди йти далі.
- О, тобі дуже пощастило, друже - сказав Льоллі – Ми йдемо до школи, ми тобі допоможемо. Так Боллі? – сказав вже зовсім ввічливо і добрим поглядом поглянув на сестру.

Боллі, ще секунду-дві подивилася брату в очі і зрозуміла, що він на кінець-то зовсім прокинувся і його сердитість і буркотіння пройшло. Він знову став ввічливим і добрим і таким залишиться, ну принаймні до наступного ранку наступного понеділка.

- Так, ми тебе проведем – сказала вона і щиро посміхнулася.
- Пішли – сказав Льоллі і додав – А по дорозі ти нам розкажеш хто ти насправді і звідки ти взявся.
- Добре, - відповів Сніжок - Я з задоволенням розповім вам про себе.

Всі троє вирушили в дорогу, а Сніжок продовжив.

- Я попав в Чарівну країну зовсім недавно, зі своїм татом, хоча він мені не зовсім і тато, а я зовсім і не

заєць, і взагалі, раніше я жив у світі людей в країні з назвою Україна.

- Так, так, так – перебив його Льоллі - З цього моменту детальніше будь-ласка. У світі людей, кажеш? - запитав він і підморгнув сестрі.
- О, яка несподіванка, цікаво - сказала вона і ще додала – У світі людей ага… А, що означає, що тато тобі зовсім не тато і ти не заєць? Розкажи детальніше.
- Так, розкажи – підтримав Льоллі.
- Розумієте, я почуваюсь, якось не нормально – сказав Сніжок і поглянувши на корівок побачив їх здивований погляд додав – Ну, що таке нормальність ви розумієте?
- Ні – замотали головами корівки.
- Ну, тоді ясно. Розкажу все з самого початку, щоб ви зрозуміли – сказав Сніжок і продовжив - Я був звичайним кроликом у світі людей і жив зі своїми братами і сестрами в одному великому домі. Люди називали цей дім Лабораторія. Нас було десятеро. І в кожного з нас були особисті кімнаті. Люди називали їх клітками. І хоча наші клітки були достатньо зручними, але все ж таки жити у клітці – це було нормально.
- Що? -здивувалися корівки.
- Так - продовжував Сніжок – У світі людей такі істоти, як кролики, повинні жити в клітках. І це нормально. Ви розумієте про що я? Ні. Ну тоді добре, розказую далі. Мій тато. Ну, не справжній тато, а теперішній тато у світі людей був самою головною людиною в лабораторії. Він з іншими людьми займалися розробкою якихось приладів, здається приладів для переміщення в просторі і часі. Вони проводили різні

хімічні експерименти, виготовляли деталі, механізми. Ну і всяке таке. Я тоді, ще не зовсім все розумів. Адже кролик у світі людей, я вам скажу це не дуже розумна істота. Ти собі їси, спиш або плигаєш на своїх чотирьох лапах по клітці і це все, що тобі потрібно і все, що тобі може хотітися робити. І це вважається нормальним.

- Нормально? Жити в клітці і нічого не хотіти? - здивовано запитала Боллі.
- Так. Цілком нормально - відповів Сніжок.
- Не розумію – сказав Льоллі. А Сніжок продовжив.
- Ось наведу приклад. Скажіть у вашому класі всі навчаються посередньо добре? Так?
- Так – відповіли корівки.
- А, якщо хтось буде навчатись зовсім погано, то це буде вважатись не нормально. Так?
- Так, буде – відповіли вони.
- Всі скажуть, що він не нормальний або ж не такий як усі – договорив Сніжок - А тепер уявіть, що у вашому класі всі навчаються погано і тільки хтось один навчається добре. То кого ж будуть вважати не нормальним?
- А, я зрозуміла – сказала Боллі – не нормальним вважатимуть того, хто навчається добре, адже він різко відрізняється від інших.
- Точно - сказав Сніжок – Все діло в навколишньому середовищі і в явищі нормальності. Я це зрозумів вже тут в Чарівній країні, коли став чарівним зайчиком. Зараз я можу ходити на двох лапах, я можу говорити і думати, і я ще й до того маю чарівні властивості і все це нормально. Мій теперішній тато, який до речі буде працювати вчителем у нашій школі, ще у світі людей

багато днів працював над створенням пристрою переміщення. І в нього вийшло. Він зміг створити пристрій для переміщення в просторі, але не відразу зрозумів, як правильно ним користуватися і в результаті різних експериментів він по незнанню повідправляв усіх моїх братів і сестер у різні світи. Я залишився один, аж поки він все зрозумів. Він вирішив сам переміститися в інший світ і з першого ж разу потрапив сюди в Чарівну країну. В ту ж мить він розумів, що при переході з одного світу в інший неможливо зберегти свою нормальність. Адже у світі людей він був людиною, а при переміщенні в Чарівну країну він став великим білим зайцем. І ще, він помітив, що при переході з одного світу в інший зберігаються тільки добрі навички і позитивні властивості. В Кінці-кінців, повністю зрозумівши свій новий образ і оглянувши всю Чарівну країну він побачив, що кращого місця йому не знайти. І він вирішив залишитись тут на завжди і в знак подяки, а може йому було соромно за моїх братів і сестер, яких він відправив аби куди, він забрав мене з собою. Назвав мене своїм сином. І я на це погодився, адже Чарівна країна, це найкраще місце в всесвіті. Тут живуть найкращі Чарівні істоти. І це нормально бути чарівним і добрим.

- Слухай - сказав Льоллі - Ти такий розумний, аж страшно.
- Що? Чому страшно? - запитав Сніжок
- Та ні, не страшно. Це такий собі вислів. Розумієш?

На цих словах друзі підійшли вже до школи і Льоллі сказав:

- Ну, ось і школа, ти нас вибач, але ми маємо деякі справи, тому ти іди далі сам, пізніше зустрінемось.
- Добре – відповів Сніжок і пішов.

Корівки залишились стояти при в ході на територію школи і Льоллі сказав:

- Я думаю він нам підходить.
- Куди підходить? - перепитала Боллі і в цей момент хотіла поласувати своєю улюбленою шоколадкою і з нетерпінням чекала розгортання її блискучої обгортки.
- Та не куди, а туди… - не зрозуміло відповів Льоллі і в цю ж мить швидко відкусив шматок шоколадки.
- Що-о? Туди?... Ти що? - зніяковіла від такого нахабства сестра. А Льоллі швидко, не припиняючи жувати сказав:
- Ой, ти що, знов ..абула ..уди ми збилаємося?

Боллі подивилася здивовано на брата, а через мить сказала:

- А-а-а-а. Точно.

Вона відкусила свій шматочок шоколадки і так само крізь жування додала:

- Так, Шні..ок підходить нам для подоЛожі у світ …удей. Я так і ...умала.
- Думала-бумала - передразнив її Льоллі, і через мить додав – А в тебе ще шоколадка є?
- У, у - похитавши головою відповіла Боллі.
- Ну, тоді пішли - сказав він і вирушив вперед.
- А ..уди? - перепитала сестра.

- Як, куди?... В бібліотеку, за довідником і знаннями! – з наголосом сказав Льоллі.
- Точно – сказала Боллі і підбігла, щоб наздогнати брата.
- Ой, дивись, як раз і Льокі теж йде в бібліотеку. Може він нам допоможе, а то ми можемо згаяти багато часу і запізнитися на урок.

Брат на це нічого не відповів, але все зрозумів. Він трішки прискорився і вигукнув:

- Льокі, дозволь дещо в тебе запитати.

На це Льокі зупинився і дочекавшись, коли корівки добіжать до нього сказав:

- Привіт. Я думаю краще спершу привітатися, а ніж кричати щось здалеку.

Льокі був вовкросом. Він навчався вже в п'ятому класі і вважав себе дуже розумним і вихованим, тому завжди намагався повчати менших, але чесно кажучи це в нього не дуже виходило. Можливо це було пов'язано з тим, що ще зовсім недавно, коли він навчався в четвертому класі, він був найперший ледащо і хвалько, але все змінилося коли він перейшов в п'ятий клас. В п'ятому класі почали навчати тих предметів, які дуже його зацікавили. Льокі почав старанно вчитися, регулярно відвідувати бібліотеку і до всього ставитись відповідальніше. Ось і сьогодні наші герої зустріли його при вході в бібліотеку.

- Привіт, Льокі - сказав Льоллі.
- У нас є одне запитання, але ні, точніше, два запитання, і від відповіді на перше запитання буде залежати чи зможемо ми задати тобі друге, щоб ти міг відповісти і на нього.

Льоллі навмисно сказав таку плутаницю, щоб зацікавити Льокі і втягнути його до розмови. Боллі тим часом здивовано дивилася на нього і сама спробувала збагнути, що це було. Льокі подивився на Льоллі, потім десь на секунд п'ять підвів очі вліво вверх, важко здихнув і сказав:

- Ну добре, мій юний друг четвертокласник, говори.

Льоллі з прихованою посмішкою поглянув на Боллі і повернувшись до Льокі сказав:

- А ти вмієш зберігати таємниці, Льокі?

Очі в Льокі збільшились приблизно у два рази, ну принаймні так можна було б описати його здивування від почутого, але в цей же момент він зрозумів, що таке запитання тягне за собою велику відповідальність і таємницю водночас.

- Так - коротко відповів він.

Льоллі зрадів такій відповіді і відразу ж сказав:

- Ми зібралися в подорож у світ людей і нам потрібна твоя допомога.
- Так, так, так... - задумливо сказав Льокі - І чим я можу вам допомогти?
- Розумієш - почав Льоллі - Ми одного разу, десь там, чули краєчком вуха - він подивився на сестру і ледь помітно підморгну їй - ми чули, що існують такі печери, через які можна переходити в інші світи. Чи не бачив ти в бібліотеці карти розташування таких печер?
- Нам би поглянути одним оченятком на них - додала Боллі.
- Так, ви кажете у світ людей? - сказав Льокі і задумався.
- Так, у світ людей - разом відповіли корівки.

- А чому саме туди? -запитав Льокі.
- А що такого? - здивувався Льоллі.
- Просто світ людей, один з найнебезпечніших світів для чарівних істот, і наші вчені вже достатньо дослідили його і вважають, що подорожі туди не доцільні і занадто ризиковані.
- Ого! - сказали корівки - Цікаво, але ми би все ж таки хотіли саме туди.
- Точно? - запитай Льокі.
- Так, точно - відповіли корівки не задумуючись.
- Точно-преточно? - перепитав ще раз Льокі.
- Точнісінько - відповіла Боллі.
- Точніше не буває - сказав Льоллі.
- Гаразд, я знаю таку карту і навіть більше, існує книга-довідник таких перехідних печер. І вгадайте хто її написав?
- Хто? - в один голос запитали друзі.
- Тато вашого друга Бичка Шмоллі! - з наголосом відповів Льокі.
- Ого-ого! - здивувалися корівки. Ми цього не знали.
- Тато Шмоллі був великий вчений, він досліджував печери, описував їх у довіднику і створив карту. І вам, друзі мої, дуже пощастило - сказав Льокі і відразу продовжив - Довідник і карта є в нашій бібліотеці і знаходятся вони в читальному залі "Хвилинка"!
- Хвилинка? - з захопленням перепетав Льоллі.
- Ми такого читального залу не знаємо - сказала Боллі.
- Я багато разів бував у нашій бібліотеці і не бачив такого - додав Льоллі.
- А, точно, ви ж маляв... - хотів сказати Льокі, але вчасно виправився - Четвертокласники. Так, ви четвертокласники, а таємниця цього читального залу

відкривається тільки найкмітливішим п'ятикласникам. Я розгадав один секретний спосіб і тепер можу вас провести з собою.

- Чудово! - зраділи корівки.
- І, можете не хвилюватися, ви не запізнитесь на урок - продовжував Льокі - Це займе у нас рівно одну хвилину. Пішли, я вам в бібліотеці все покажу. Нам потрібно у відділ Геометрії.

Льоллі і Боллі були надзвичайно задоволені, що Льокі погодився їм допомогти і тому вони з мовчазною радістю прослідували за ним, а Льокі йшовши попереду задумався і сам собі говорив:

- А, може відділ Географії... Точно, якщо глобус - то, це географія. А, якщо куля - то, це вже геометрія. Точно! Нам потрібно у відділ географії, надіюсь ці малявки не помітили мою помилку.

Він повернувся до Льоллі і Боллі і вже в голос сказав:

- Не відставайте друзі, я вам зараз покажу щось дуже цікаве!

З довідника Чарівної країни:

Людина - двонога істота, що вважає себе розумною. Все своє життя присвячує здобуттю влади і особистого збагачення. Досягла великих успіхів у створенні зброї та мистецтву ведення війни. Може харчуватися майже всіма видами тварин і рослин. Люди живуть великими групами, але кожен з них мріє жити наодинці. Вчені Чарівної країни вважають людей такими, що йдуть по шляху самознищення і подальше їх вивчення і досліджень не доцільне або ж просто пуста трата часу.

Шкільна бібліотека у Чарівній країні - це напевне найчарівніше місце. В ній знаходиться незліченна кількість книг, довідників, енциклопедій, всіляких різних карт, схем, описів і навіть замальовок. Завдяки цьому у бібліотеці можливо було знайти будь-яку відповідь на будь-яке запитання.

Льокі, ставши п'ятикласником, дуже зажадав як найменше часу витрачати на навчання, а побільше на веселощі і розваги. Навчатися аби як, чесно кажучи, йому було просто соромно і він хотів покращити свою успішність, але не міг нічого вдіяти. Цікаві ігри і різні інші розваги нещадно забирали весь його вільний час. Льокі не знав як бути, і з наміром знайти відповідь прийшов у шкільну бібліотеку. Але зневіра у свої сили і нудьга спонукали його просто ходити різними відділами і роздивлятися, то щось одне, то інше. І так, не знаючи з чого почати, Льокі пройшов у відділ Географії. Навкруги були тисячі карт і схем. Деякі з них висіли на стінах, інші бути складені або ж згорнуті у великі туби. По одній стіні стояли три шафи зі скляними на половину дверцятами. Через скло виднілися полички з книгами. По середині відділу стояв глобус на великому круглому столі. Льокі підійшов до нього і від нудьги закрутив його по годинниковій стрілці, тобто так, як і обертається наша планета.

- Ех… - сказав він сам собі дивлячись на глобус.
- Якби, можливо було зупиняти час, або повертати його назад. Ну, скажімо ось так - Льокі різко зупинив глобус.
- Ми зупиняємо час, а ось так - він знову розкрутив його тільки в іншу сторону.
- Ми повертаємо час назад.

Льоки стояв і дивився як обертається глобус і не на роком перевів погляд на скляні дверцята середньої шафи. Йому здалося, що полиці з книгами, які були в середині зникли і замість них крізь скло виднівся довгий ряд столів і таких самих книжкових шаф. Льокі, від здивування,

зупинив лапою глобус і в цю ж мить полиці з книгами з'явилися у шафі.

- Отакої! - промовив він і закривши очі потрусив головою, а потім підійшов до шафи, відкрив дверцята подивився на книги, закрив дверцята назад, заглянув через скло і сам собі сказав:
- Маячня якась. Книги. Шафа. Скло. Нічого особливого.

Льокі повернувся до глобусу і знову закрутив його у зворотному напрямку і в цей момент ніби підглядаючи подивився на шафу.

- Що…? А це як так? - сказавши це він підійшов і прямо подивився крізь дверцята. З іншої сторони, тобто в шафі, було чітко видно великий зал з місцями для читання і полиці з багатьма книгами. Льокі так і завмер упершись носом у скло. Невідомо точно скільки хвилин він так стояв, але як тільки глобус зупинився все пропало, а полиці з книгами знову заповнили шафу.
- Отакої! - знову повторив він - Чудеса тай годі…

Набравшись сміливості, Льокі втретє щосили розкрутив глобус у зворотному напрямку, підійшов до шафи і відкривши її запригнув в середину. Потік повітря спричинений цим прижком потягнув за собою дверцята і вони закрились, але в останню мить, перед закриттям крізь щілину вилетіло останнє Льокіне слово:

- Ех!

У відділі Географії запанувала тиша, всі шафи були закриті, всі карти висіли на своїх місцях, довідники з книжками дружно стояли на полицях. І тільки глобус продовжував своє обертання і здавалося навіть і не думав зупинятися…

*З довідника чарівних істот:

Воскрос - Чарівна істота схожа на звичайного вовка тільки переміщується на задніх лапах. Усі Вовкроси дуже хитрі і розумні, люблять давати вказівки і рідко коли бувають слухняними. Легко змінюють свій настрій і відношення до всього.

Льоллі, Боллі і Льокі дружно зайшли у відділ Географії шкільної бібліотеки. Кожен з них був тут уже не вперше і тому відразу перейшли до важливого.

- Те, про що я вам розкажу і покажу, ви нікому не жу-жу - сказав Льокі і ніби з тривогою заглянув у коридор. Корівки продовжили своє мовчання, тільки раніше вони мовчали від нетерпіння, а зараз від здивування.
- Друзі, перед вами через мить відкриється таємниця великого і неперевершеного - Льокі відійшов на два кроки вперед і підняв лапи вгору і продовжив - наймогутнішого і найрозумнішого володаря цієї кімнати, цього стола, глобуса і ще деяких дрібниць.
- Що? - здивувалися корівки.
- Наймогутнішого мене, володаря часу. Аха-х-ха-ха! - Льокі засміявся так, як сміються герої негідники з фільмів.
- Льокі, досить бавитись - цілком серйозно сказав Льоллі.
- Давай про важливе - додала Боллі.

- Так, ваша правда. Досить балачок - сказав Льокі і продовжив:
- Одного разу, шукаючи на глобусі Аргентину. Ви ж знаєте, є така країна у світі людей?

Льокі зробив маленьку паузу і подивився на корівок у відповідь вони замахали головами, тільки Боллі махала "Так", в Льоллі махав "Ні".

- Хоча, не важливо, не переймайтесь - сказав він і продовжив - Отже, шукав я країну, крутив глобус туди-сюди і ненароком сказавши своє чарівне слово "Ех" відкрив чарівний прохід у читальний зал, який я назвав "Хвилинка".
- Як це? Розкажи детальніше - попросив Льоллі.
- Так, поясни нам - додала Боллі.
- Не перебивайте - сказав Льокі - Я вам все розкажу.

Він підійшов до глобусу і продовжив:

- Цей глобус, як би ви його не розкрутили, буде крутитися рівно одну хвилину, і рівно одну хвилину буде відкритий прохід у читальний зал ось в оцій середній шафі.

Льоллі і Боллі було хотіли, щось сказати, але Льокі зупинив їх жестом лапи.

- Так, прохід через шафу, але не це важливо. А важливо те, що пройшовши крізь неї, ми попадемо в приміщення з іншим відчуттям часу. Тобто скільки б ми там не були, хоч годину, хоч п'ять годин, тут у цій кімнаті пройде все одно лише одна хвилина. Тому я і назвав цей читальний зал "Хвилинка"
- А, як максимально довго ти там знаходився? - запитав Льоллі.
- Я не знаю точно, але одного разу я так зачитався цікавих книжок, що тільки буркотіння в животі

нагадало мені, що вже час додому - відповів Льокі і продовжив - Не хвилюйтесь, ми повернемось рівно через одну хвилину і ми ще встигнемо на перший урок. Зараз я відкрию прохід.

Льокі сказавши своє "Ех" розкрутив глобус проти годинникової стрілки, підійшов до середньої шафи, відкрив її дверцята і сказав:

- Прошу друзі, там вас чекають будь-які відповіді на будь-які ваші запитання. Заходьте.

Льоллі і Боллі подивились спершу на глобус, потім на Льокі. Він махнув лапою і запросив їх в середину, після чого вони, як заворожені зайшли в прохід. Льокі зайшовши за ними прикрив за собою дверцята шафи і крізь скло подивився на глобус. На його обличчі з'явилася зачарована посмішка.

Глобус, який обертався зі швидкістю приблизно двадцять п'ять обертів за секунду, так і стояв на столі. Секунди, яких в одній хвилині аж шістдесят, так і летіли невідомо куди. Час у відділі Географії шкільної бібліотеки йшов, як завжди. І нічого не змінилося, аж до поки рівно через п'ятдесят дві секунди хтось, невідомий у чорному мокрому плащі з накинутим на голову капелюхом зайшов до відділу Географії. Важко дихаючи він оглянув все навкруги і зупинив свій погляд на глобусі, який повільно обертався.

- Ева-а-а - затяжним голосом сказав невідомий і зібрався виходити геть, але в цей момент глобус зупинився і зліва скрипнувши почали відкриватися дверцята шафи.

Невідомий завмер від здивування і хотів зняти капелюха, щоб роздивитися краще, що коїться, але замість цього вже через секунду він різко розвернувся до виходу і

спробував втекти, але перечепився, впав і зник. На підлозі залишився тільки мокрий плащ і сліди від крапель води. Невідомий дуже злякався, адже він побачив, як самостійно відкривалися двадцята шафи і з неї вилітала зовсім біла голова людини…

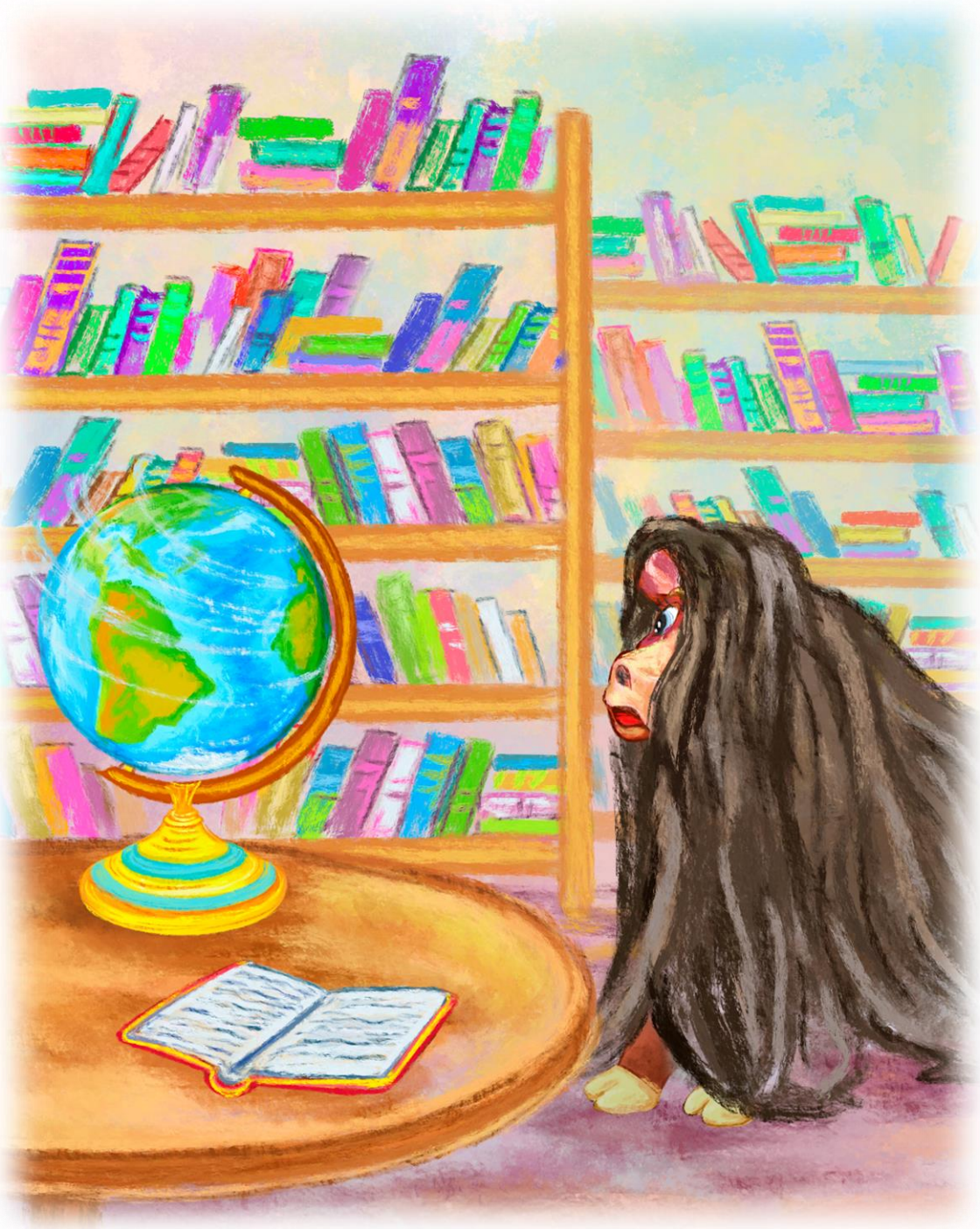

Але той самий невідомий не побачив, що голова не летіла, а виносив її на витягнутій лапі звичайнісінький вовкрос і за ним виходили дві Чарівні корівки.

- Льокі, досить бавитися - сказав Льоллі.
- Так, Льокі, постав цю голову на стіл - сказала Боллі.
- Голову? - з наголосом спитав Льокі і відразу ж продовжив - До вашого відома мої дорогенькі, це не голова, а бюст найвідомішого хіміка світу людей Дмитра Івановича Менделєєв.
- Та, знаємо ми, годі вже. Постав - в один голос сказали корівки.
- Ви ж самі просили мене підготувати вас до контрольної з хімії. Я вам три години пояснював про хімію від кінця до початку. Так ось вся хімія і почалась завдяки йому - сказавши це Льокі демонстраційно виставив вперед до корівок бюст Менделєєва.
- Дякуємо, Льокі. Ти нам дуже допоміг - сказав Льоллі.
- Так, дуже дякуємо і за хімію і за довідник перехідних печер - додала Боллі.
- Але залиш в спокої цю голову - вже разом сказали корівки.
- Добре - сказав Льокі і поставивши бюст на стіл запитав - Так ви візьмете мене у подорож з собою?

Льоллі і Боллі подивилися один на одного і разом сказали:

- Так. Візьмемо.
- Чудово, сказав Льокі - тоді пропоную зустрітися після уроків в підвалі школи і скласти план подорожі.
- Добре, сказав Льоллі, а Боллі на це лише кивнула головою.

Льокі розвернувся в сторону виходу і зробивши декілька кроків зупинився і сказав:

- А це, що таке? Я ніколи такого тут не бачив. Дивно! - він взяв з підлоги плащ і повісив його на вішалку.

Льоллі і Боллі не звернули на це увагу і розглядаючи довідник перехідних печер прослідували до виходу. Усі троє пішли на уроки.

Частина третя

Новий вчитель. Контрольна. Хмаранець та Машина часу.

Навчання у Чарівній школі проходило в такому порядку. Спершу вчитель пояснював, як виконувати завдання, що потрібно знати, якими книгами і довідниками скористатися. Потім усі учні з допомогою вчителя виконували те завдання разом, тобто кожен брав на себе ту частину, з якою найкраще впрaвлявся. Вчитель слідкував за виконанням і допомагав учням.

Контрольні роботи виконувались так само, тільки без участі вчителя. Дітям задавали виконати складну задачу або завдання і вони повинні були вирішити її самі.

У школі дітей привчали до дружньої роботи, адже усі вчені чарівної країни вважали, що поодинці можливо тільки їсти пиріжки і то, тільки тоді коли дозволяє совість. А виконувати складні і не зовсім складні завдання потрібно разом, адже тільки разом можливо зробити усе, що забажаєш.

В той день у наших героїв першим уроком була контрольна по хімії. Так, так, нічого дивного, що в четвертому класі уже вивчають такий предмет. Адже у Чарівній країні хімія займає основне місце у навчальному процесі. Учні, навіть молодших класів на уроках можуть виконувати різні цікаві досліди і експерименти.

Льоллі і Боллі зайшли в клас, коли вже всі були на своїх місцях.

- Дивись Боллі, Сніжок буде навчатися з нами - сказав Льоллі.

- Побачимо, на що він здатен - сказала Боллі і оглянувши навкруги додала - Щось Шмоллі не має. Я за нього починаю хвилюватись.
- Не хвилюйся. Це ж Шмоллі, нічого з ним не буде. Все добре - заспокоїв її брат.

В клас зайшов великий білий заєць і сказав:

- Добрий день, діти! Я ваш новий вчитель по експериментальній хімії. Звати мене Іван Петрович.

В класі почулося тихеньке хіхікання.

- Так, розумію, моє ім'я для вас звучить незвично, але я думаю ви скоро звикните - сказав він і продовжив - Мені прикро починати наше знайомство з контрольної, але у нас немає вибору і заодно, я побачу хто на що здатен.

Останні слова були сказані з посмішкою і всім стало легше і спокійніше.

- Сьогоднішнім вашим завданням буде створення штучної хмари. Ви розподіліть собі обов'язки, а поки я попрошу мого сина мені допомогти принести всі необхідні елементи.

У класі всі заговорили пошепки, а Сніжок вийшов до дошки.

- Так, Сніжок мій син і ми прибули здалеку. Прошу вас поставитись до нас доброзичливо і прийняти такими, як ми є - сказав Іван Петрович і звернувшись до Сніжка додав - Пішли, принесемо усе для контрольної.

Після цих слів вони вийшли, а в класі почалось розподілення обов'язків.

- Я буду виконувати основну роботу - сказав Льопо - адже я хмаранець і найкраще знаю все про хмари.

Всі погодились.

- Я буду розставляти всі прилади - сказала Боллі - Адже я люблю, щоб був порядок.
- А, я - сказала Боммі - Буду все рахувати, я ж найкраще знаю математику.
- Добре - погодились усі.
- А, я хочу подавати всі необхідні елементи - сказав Льоллі. Ніхто не був проти.

Всі інші учні розподілили собі роботу по запису результатів і оформленням звіту. В клас повернувся вчитель і Сніжок. Вони принесли все для контрольної і всі приступили до роботи. Іван Петрович сів на стілець в кінці класу і почав спостерігати. Всі учні розподілилися навкруги стола і почали експеримент. Льопо почав першим:

- Для гарної хмари нам потрібно... Для початку... Взяти елемент "Воділій". Одну частину.
- Для початку, нам потрібен контейнер - вставила Боллі.
- А, точно. Контейнер - виправився Льопо.

Сніжок дістав з коробки контейнер і відлив в пробірку "Воділій" і передав Льоллі, а той в свою чергу подав це Боллі. І в цей момент, Боммі записала у зошит цифру один і знак елементу "Воділія" і поставила плюс. Всі інші учні записали це словами.

- Так, - продовжив Льопо - Одна частина "Воділія" в контейнері, далі прошу подати дві частини "Туманія".

Сніжок вийняв з коробки і налив в іншу пробірку "Туманій" і передав Льоллі, а той в свою чергу обережно віддав сестрі. Боллі вилила це в контейнер. Боммі записала цифру два після плюса і знак "Туманія".

- Трішки розмішаємо і додамо "Колірій", щоб наша хмаринка могла змінювати колір. Одну третю частинку, будь-ласка - продовжував Льопо.

Учні миттю виконали цю вказівку.

- Далі, знову розмішаємо і насипемо одну другу "Громідія"
- Що? - здивувалися учні.
- А, це не забагато? - запитав Сніжок.

Льопо гордо посміхнувся і сказав:

- Не забагато. Я точно знаю!
- Ну, добре - погодились усі.

Далі, він взяв велику ложку і почав усе розміщувати і рівно через дванадцять секунд в контейнері з'явилася хмара зовсім, як справжня.

- Все. Готово - сказав Льопо і подивився на вчителя.

Іван Петрович посміхнувся і сказав:

- А, хіба, хмаринка не повинна літати?
- Точно - сказав Льопо і злегенька вдаривши себе лапою по лобі додав:
- Прошу добавити "Летівій". Три частини.

Друзі виконали це і вмить хмаринка піднялась з контейнера і зависла в повітрі над столом. Вона була, як справжня, тільки маленька.

- А, зараз, якщо ми подразнимо її паличкою, то вона потемніє і з неї піде дощ - сказав Льопо і прийнявся колотити паличкою ніби розмішуючи хмаринку в середині.

Вона спочатку потемніла і з неї пішов маленький дощ. Ура! Зраділи учні. А, Льопо продовжив:

- А зараз, я її сильніше розмішаю і ще й подую на неї ніби вітром, то має вийти грім.

Він почав сильно розміщувати паличкою хмаринку нахилився до неї і згорнувши губи трубочкою подув щосили. І в цю ж мить хмаринка стала майже зовсім чорна, і загриміла громом, і разом з цим з неї вилітала яскрава блискавка і влучила йому прямо в носа. Від такого, Льопо так різко смикнувся і підпригнув, що ненароком випав у вікно. Всі відкривши роти від здивування підбігли до вікна подивитись, як він там.

На землі змінивши колір з білого на темний лежав Льопо і з нього почав йти дощ. Але він посміхнувся і весело сказав:

- Все ж таки необхідно додавати одну третю "Громідія", адже грому без блискавки не буває. Вибачте.

Всі перемінили подив на сміх і записали правильні результати в зошити. Льопо весь мокрий повернувся в клас і навчання продовжилось.

*З довідника Чарівної країни:

Хмаранці - Чарівні істоти, дуже схожі на звичайних баранців, тільки менші за розміром. Замість вовни вони вкриті густим шаром хмароподібної речовини, яка називається "хмавовна". Колір і стан "хмавовни" напряму залежить від настрою хмаранців. Коли вони сумні або ображені вона змінює свій колір на темний і з неї йде маленький дощ. Усі хмаранці тісно пов'язані з природними явищами. Коли багатьом з них сумно, то небо вкривається хмарами і по всій Чарівній країні йдуть дощі. Коли настрій і самопочуття хмаранців гарні, то і небо чисте, і погода гарна.

Інші уроки пройшли, як зазвичай і по їх закінченню Льоллі, Боллі і Сніжок вийшли з класу в коридор.

- Ми би хотіли тебе дещо запитати - сказав Льоллі до Сніжка і непомітно підморгнув сестрі.
- Так, у нас є одне запитання, точніше пропозиція - додала вона.
- Добре - відповів Сніжок - Я вас слухаю.
- Нам потрібен провідник у світі Людей - сказав Льоллі.
- Ти можеш нам допомогти? - запитала Боллі.

Сніжок, аж завмер від здивування і через мить сказав:

- Ви зібрались у світ Людей? Ви що, здуріли? Навіщо?

Льоллі і Боллі не очікували такої відповіді, вони подивилися один на одно, і сказали:

- А, що такого. Подорож, як подорож. Зганяємо туди, поглянемо, як живуть Люди і швиденько назад.

Сніжок подивився на них ретельно і сказав:

- Це такий розіграш? Так?
- Ні. Це цілком серйозно - відповіли корівки.
- Ви точно здуріли - вже з посмішкою сказав Сніжок - Але я вам допоможу. На коли ви запланували подорож?

Льоллі і Боллі дуже зраділи такій відповіді і хотіли дещо сказати, але не встигли. Хтось ззаду зовсім серйозно промовив:

- Подорожувати між світами учням нашої школи заборонено - сказав Льопо і з посмішкою додав - Ну, принаймні поки вони не зроблять домашнє завдання.
- Льопо. Це ти? - сказав Льоллі.
- Ти чому нас лякаєш? - трішки розсердилась Боллі - Чому підслуховуєш чужі розмови?
- Те, що я підслуховую, то це не важливо - виправдався Льопо - А важливо, що я піду з вами.
- Що? - здивувалися корівки.
- Ви ж візьмете мене з собою? - вже зовсім ввічливо запитав Льопо.

Льоллі і Боллі важко вздихнули, подивились уважно на нього і сказали?

- Добре. Ми візьмемо тебе.
- Ура! - закричав хмаранець і від радості аж підлетів в повітря.

Далі для того, щоб не привертати зайвої уваги і щоб ніхто більше не зміг підслухати розмову наші герої вирішили піти в підвал, де сподівалися зустріти Льокі.

Двері підвалу були маленькими, але дуже тяжкими і той факт, що на них висів великий замок, який до речі був відкритим дуже здивував наших героїв. І не тому, що замок був відкритий, а тому, що він взагалі був на дверях. Адже в Чарівній країні така річ, як замикання дверей були великою рідкістю і зазвичай для того, щоб застерегти від входу в приміщення достатньо було звичайної таблички з написом "Не заходити".

- Тут напевне, щось дуже важливе - сказав Льоллі.
- Ага і секретне - додала Боллі.
- Секретне-бебектне. Відкрито. Значить можна - сказав Льопо і щосили штовхнув двері. Вони піддалися і важко скрипнувши відкрилися.

Всі зайшли в середину. Там була невелика кімната. Ліворуч стояла шафа з підручниками, а праворуч - полички з всілякими інструментами. Було темнувато і тільки прямо над іншими дверима горів світильник з написом "Обережно йде переміщення".

Не встигли наші герої оглядітись, як зазвучав сигнал «біп-біп-біп». Світильник почав блимати і напис на ньому змінився на "Переміщення завершено". Всі так і завмерли від несподіванки. Двері потихеньку відкрилися і з них вийшов Льокі.

- Ха-ха! Я так і знав, що прибуду саме тоді, коли ви будете тут - сказав він і пригледівшись додав - Це хто тут ще з вами?
- Це Сніжок і Льопо - насилу сказав Льоллі поборовши своє здивування. Інші так і стояли з відкритими ротами.

- Ви все ж таки не витримали і розказали про нашу задумку аби кому - ніби сердито сказав Льокі.
- Чому це аби кому? - вставила Боллі - Це Сніжок він жив у світі людей і все про них знає.
- А це Льопо. Він теж погодився нам допомогти - сказав Льоллі.
- Добре, добре. Жартую - сказав Льокі і продовжив - Ну з чого почнемо?
- Ми би спершу... - почала говорити Боллі.
- Спершу ти нам розкажи - сказав Льоллі і вказав лапою на двері з яких вийшов Льокі.
- А, так розкажи, що це - підтримали усі.
- А, що тут розказувати. Це звичайнісінька машина часу - зовсім спокійно відповів вовкрос.

- Що, що? Звичайнісінька? - здивувався Сніжок.
- Так - відповів Льокі і додав - Машина часу, яка дозволяє переміщатися в майбутнє.
- В майбутнє? - здивовано перепитала Боллі.
- А в минуле? - відразу запитав Льоллі.
- В минуле? Навіщо? Здивувався Льокі - Навіщо повертатися в минуле, коли можна переміститись вперед в майбутнє.

Всі дійшли до стадії крайнього здивування і Льокі це помітив і вирішив пояснити:

- Ох, ви маляв... - почав він, але трохи подумавши виправився - Друзі, наші вчені давно вже створили цю машину і ретельно дослідили всі можливі переміщення в часі. Вони всі переконалися, що не існує жодного сенсу аби повертатися назад. Та й навіщо, коли ми і так знаємо, що було. Кожна теперішня хвилина відлітає в минуле і там залишається назавжди. І ніхто і ніщо не може повернути її назад. Інше діло - майбутнє. Ми не знаємо, що там нас чекає і цей факт так манить. Знати, що буде завтра, глянути в перед на багато років - ось це дійсно варте нашої уваги. Але є одна особливість. Ви можете перемістити вперед, але не зможете повернутись назад, адже це вже буде в минулому.
- Тоді навіщо ти використовував її? - здивувався Льоллі.
- Все дуже просто. Я не хотів чекати поки ви прийдете і перемістився на двадцять хвилин вперед.
- Отакої! Дива, тай годі - сказав Сніжок.
- Та які там дива, звичайнісінька машина. В нашому світі вона ні для чого не годиться окрім, як показати дітям,

що подорожі в майбутнє це ніщо інакше, як пуста трата часу. Треба жити сьогодні і сміливо йти вперед - закінчив Льокі.

Все вище сказане заставило наших героїв задуматися і лише Льопо вирішив запитати:

- А, навіщо тоді на дверях такий великий замок?
- Щоб такі малявки як ти не сунули свого носа куди не треба - з посмішкою відповів Льокі і щоб не образити друга додав - Це просто для безпеки. Щоб діти, які переміститься в майбутнє не загубилися, адже для нас вони зникнуть і невідомо наскільки.

Після цих слів Боллі подивилась на Льоллі і сказала:

- Можливо наш друг Шмоллі використав цю машину і зник, адже його вже три дні ніде не має.

Всі з нетерпінням поглянули на Льокі, а той подумавши трохи відповів:

- Неможливо. Коли я прийшов, то замок був на місці і якби хтось тут був, то він не зміг би його закрити.
- Точно, Шмоллі не міг перемістити - заспокоїв сестру Льоллі - Він, напевне, десь читає таку цікаву книгу, що й забув про все на світі.
- Твоя правда - сказала Боллі - І все ж таки, я хвилююся за нього.
- Ну годі вже про зайве. Перейдемо до серйозного - перебив їх Льокі.

Після цих слів почалось обговорення підготовки до подорожі. Спершу розпитали Сніжка про світ людей. Він розказав все, що знав. Далі зробивши відповідні висновки друзі розподілили обов'язки і вирішили хто, що візьме з собою. Льоллі запропонував взяти рації, а Боллі захотіла приготувати бутерброди. Льопо і Сніжок домовились взяти

палатки і спальні мішки, а Льокі з посмішкою пообіцяв взяти всі свої знання і навички. Потім ретельно вивчили карту і вибрали найзручнішу перехідну печеру. Все було вирішено. Друзі домовились зустрітись вранці наступного дня, тобто у вівторок, коли зійде сонце на перехресті з колючим хащами. Це місце виявилося найзручнішим, адже всі жили приблизно на однаковій відстані від нього.

Закривши маленькі двері на великий замок, друзі сповнені ентузіазму і бажанням пригод вирушили по домівкам. Льоллі, наостанок, все ж таки запропонував підготуватись сьогодні і всім разом переміститись в машині часу на ранок. Але всі відмовились, адже тоді ніхто не зміг би виспатись вночі. А відправлятись у подорож не виспаним, це те саме, що дивитись незрозумілий сон, тобто не цікаво і безглуздо. Тому і в цьому простому ділі машина часу не пригодилась...

Частина четверта

Перехідна печера. Кромер. Гав-гав-гав і Клітки.

Ранок. Ранок в Чарівній країні завжди чарівний. Сонце прокидається першим. Своїми променями проганяє ніч, освітлюючи все навкруги. І цим самим несе тепло і добру звістку, що новий день розпочався. Небо вранці завжди безхмарне і погода завжди добра, адже хмаранці тільки прокидаються і настрій в них хороший.

Льоллі і Боллі прийшли до місця зустрічі перші і стояли, як заворожені дивлячись своїми сонними очима на схід. Сонце лоскотало їхні повіки і зігрівало щоки своїм теплом. Було добре і спокійно.

- Агов, Корівки! - ще здалеку крикнув Льопо і цим самим порушив ранкову гармонію наших героїв.

Він ішов зі Сніжком і щось йому розказував. Для Льопо це була перша значна подія в його житті і він напевне хвилювався, адже був сповнений нетерпіння до нових пригод.

Вовкрос Льокі прийшов через п'ять хвилин. Він був сонний і трішки сердитий, але подивившись на гарний настрій друзів подобрішав і як завжди прийнявся повчати інших.

- Так, бути уважними. Рота не роззявляти. Триматися разом - почав він коли всі вирушили в дорогу.

Друзі добре знали Льокіні звички і тому не особливо звертали уваги на його команди і коли він починав набридати говорили:

- Так, точно. Добре - і при цьому тихенько посміхались.

Дорога до печери пройшла непомітно і тому наші герої досить швидко опинилися на місці. Звірившись по карті і розшукавши серед завалів гори маленький прохід вони впевнилися, що прийшли правильно. Перехідна печера, чесно кажучи, була не в доброму стані. Вхід до неї був маленьким, а стіни то і діло обсипалися, але згідно довідника ця печера підходила найкраще, адже через неї можна було пройти в світ людей та ще й в найкраще місто на землі. Ну, принаймні, так говорили люди. Вони ще здавна жили в ньому і вважали його праматір'ю інших міст.

- Заходимо по одному - сказав Льокі і діставши ліхтар зайшов першим до печери.

Всі прослідували його прикладу. В середині не було нічого особливого, окрім того, що по центру печера збільшувалась і розходилась в різні сторони проходами.

- А, в який прохід нам іти - ніби сам до себе в голос сказав Льоллі.
- Так... Зараз подумаємо - сказав Льокі і взявся листати довідник.

Боллі підсвічувала ліхтарем в різні сторони. Льопо, то і діло, бігав і заглядав у кожен прохід. А Сніжок стоявший по середині трішки подумав і тихенько сказав:

- Я чув, що наймудріші люди говорять, що коли не знаєш куди йти, то треба йти прямо.

Всі з подивом подивилися на нього і задумались, а Льокі відклавши довідник на камінь сказав:

- Твоя правда Сніжок. Підемо прямо - він став спиною до виходу і виставив лапу вперед.
- Туди - сказав він і знову першим вирушив вперед.

На жаль прохід, який був прямо по центру виявився не самим підходящим, він був найменший і найтемніший, але друзі вирішили не відступати від задуманого. Льокі ліг на землю і поповз в прохід і вже звідти вигукнув:

- Залишайте всі речі. Тут дуже вузько.

Скинувши речі на купу всі по черзі полізли в прохід. Першим після Льокі просунувся Льоллі, за ним Боллі, а слідом Льопо і Сніжок. Просування йшло не так швидко, як хотілося. Прохід постійно зменшувався і нашим героям на мить здалося, що вони теж зменшуються. Всі потрохи почали хвилюватися і тут Льокі викрикнув:

- Ой-ойо-йой!

І в цю ж мить Льопо заверещав:

- А-а-а-а.
- Що таке, що сталося? - загомоніли усі інші.

- Я, я. Я наступив на щось живе і волохате. А-А-А. Це напевно миш - запанікував Льопо.
- Тихо ти. Розверещався - сказала Боллі - Ти просто наступив мені на задню лапу. Я й сама ледь не злякалася.

Вона хотіла, ще щось сказати, але Льокі перебив її:

- Тихо всі, здається кінець!
- Ой, мамочки - мовила Боллі, а Льопо здається почав плакати.
- Та заспокойтесь ви. Не нам кінець, а кінець тунелю - сказав Льокі і почав швидко лапати стіни навкруги і нічого не знайшовши розсердився і щосили вдарив вперед.
- От, дідько! - промовив він і через мить огледівшись додав - А, це що?

Всі так і завмерли спостерігаючи за його діями. Сніжок і Льопо виглядали, як могли з-за спин Льоллі і Боллі і ледь бачили, що від удару стіна обсипалась і Льокі проганяючи лапою пил пробував заглянути в щілину, з якої пробивалось сонячне світло. Воно освітило його обличчя і всі побачили задоволену посмішку.

- Ми на місці - сказав він і почав розривати прохід.

Через мить наші герої вибрались і гордо стояли на землі. Позаду них був невеликий пагорб, навкруги росли дерева, які шуршали від вітру своїм листям, чувся спів птахів, а прямо крізь кущі виднілась, якась водойма. Льокі, який стояв трішки попереду голосно сказав:

- Ми прибули. Ми у світі людей. Ура!

Після цього він повернувся і чомусь почав незрозуміло сміятися.

- Ти, що здурів? - запитала Боллі.
- Я, я не... - продовжуючи сміятися Льокі через силу сказав - Я не здурів, а ви... - і знову залився сміхом.
- Що ми? - здивувалися всі і почали дивитися один на одного. І вмить завмерли від здивування.
- Що з нами таке? - сказав Льопо і зробив вигляд ніби втрачає свідомість.

Льоллі і Боллі подивилися мовчки на Сніжка, а той не довго думаючи сказав:

- Я, ж розповідав вам про втрату нормальності при переході в інший світ.
- Добре, що ми хоч говорити між собою можемо - після паузи промовив Льоллі.

І насправді, наші герої вибравшись у світ людей втратили свій звичний вигляд. Всі стали набагато менші за розміром і значно змінилися. Льоллі і Боллі стали схожі на звичайних корівок, їх крила зникли і залишився один хвіст. Льопо став, як справжній баранець, а Сніжок знову став маленьким кроликом. Льокі, який продовжував сміятися оглянув себе і замовк. Він став, як карликовий вовк.

- Ех-х! - сказав він.

Сніжок побачив розгубленість друзів і бадьоро промовив:

- Ви не хвилюйтеся, ми повернемося в Чарівну країну і знову станемо самі собою.
- Мені здається, що після цієї подорожі ніхто з нас не буде таким, як раніше - сказав Льокі і повторивши своє улюблене "Ех-х" пішов вперед.

Всі вирушили за ним і пройшовши з десяток метрів зайшли у високу траву, в якій в перемішку росли інші рослини.

- Подивіться, це ж він! - радісно викрикнула Боллі і відбігши в сторону продовжила - Це мій улюблений "Кромер".

Після цих слів вона поспішно відкусила декілька листочків з невідомої рослини. Всі здивовано подивилися на неї. Льоллі знав, що "Кромер" це улюблена їжа сестри, але не був впевнений, що це він. Тому просто продовжував дивитися, що буде далі. Лише Сніжок хотів, дещо вигукнути, але не встиг. Боллі вже почавши жувати листя зрозуміла, що допустилася помилки:

- Кх-ом-ек -е-ко-ится - заговорила вона з висунутим язиком - Птфу-птфе.
- Вибач, я не встиг тебе попередити. Це звичайнісінька кропива, вона просто зовні схожа на "Кромер". Вона дуже пекуча - сказав Сніжок.
- Пекуча? - перепитав Льопо - А, навіщо рослині бути пекучою?
- Ну, щоб її не з'їли - відповів Сніжок.
- Так це виходить, що її ніхто не їсть? - запитав Льоллі.

- Чому? Їдять деякі тварини, а люди п'ють з неї чай - знову відповів Сніжок.
- Чай? Птфу-птфе! - випльовуючи залишки листя запитала Боллі - Як можна її зірвати для чаю, коли вона така пекуча?
- Дуже просто, Люди одягають рукавиці і рвуть - пояснив Сніжок.
- А, що таке рукавиці? - запитав Льопо.
- Це те, що Люди одягають на лапи, щоб зірвати кропиву - знову пояснив Сніжок.

Поки йшла ця розмова Льокі, який знаходився трішки попереду щось почув і сказав:

- А ну, тихо. Хтось іде.

Всі замовкли і почали оглядатися, а Сніжок різко змінився. Він піднявши вуха ліг на землю і почав труситися від страху.

- Сніжок, ти чого такий? - запитала Боллі.
- А, раптом це хижак? Він мене з'їсть - затрусився ще сильніше і продовжив - Я теж його чую. Він іде ось звідти, справа.
- Хижак? Це хто такий - здивувався Льоллі.
- Хижак це м'ясоїдна тварина - крізь страх відповів Сніжок.
- М'ясоїдна? Ми про таких не вчили. А ти Льокі, вчив? - заговорила від хвилювання Боллі.
- Ні, не вчив - відповів Льокі - Але я не дам себе з'їсти.
- З'їсти? Хіба нас тут можуть з'їсти? - забормотів від страху Льопо.

Всі дійсно злякалися і чесно кажучи злякалися невідомо чого, адже вони не знали хто, чи що до них наближається. За високої трави не було нічого видно і тільки слух і нюх вказував на те, що хтось чужий вже зовсім поряд.

- Гав-гав-гав! - пролунало в декількох кроках від наших друзів і в цю ж мить Льоллі щосили закричав:
- Тікаймо-о-о-о...

Дорогі друзі, ми навмисно пропускаємо цей наповнений страхом момент. Ми лише можемо сказати, що вибравшись з перехідної печери наші друзі опинилися в зоопарку і попали в поле зору відповідального пса охоронця, який прийняв їх за звірів-втікачів і своїм гавканням підняв такий великий галас, що на нього збіглися майже всі люди, які були поряд. Годі й казати, що вже через півгодини наших героїв усіх спіймали і враховуючи їх незвичайний вигляд розсадили по клітках. Людей дуже здивував факт появи таких тварин і після довгого обговорення було вирішено провести дослідження, а поки йшла підготовка до нього їх розмістили в зоопарку і виставили на показ іншим людям.

Льоллі і Боллі закрили в одну клітку разом. Льокі схожого на вовка посадили окремо в сусідню. В інших клітках сиділи Льопо та Сніжок. Перед ними були таблички з описом кожного.

Час від часу проходили люди, як дорослі так і малі. Майже всі вони хотіли нагодувати наших друзів хлібом. Вони, напевне не знали, що для Чарівних істот хліб не годиться в їжу, ну хіба, що він був би чарівним, тоді інше діло. Сніжку і Хмаранцю пощастило більше. Вони були дуже схожі на звичайних тварин і тому люди турбували їх менше. А, ось вовкрос Льокі і Чарівні корівки були просто замучені від уваги людей. В період коли нікого не було поряд наші друзі запланували втечу. Вони вирішили тікати ввечері, коли люди розійдуться по домівкам.

День був дуже довгий, але й він прийшов до кінця. Льоллі і Боллі вже зовсім заспокоїлися і страх покинув їх. Вони чекали підходящого моменту, щоб зробити підкоп і вирватись на свободу.

- Ну все, моє терпіння лопнуло - сказала Боллі і почала копати прохід.

Льокі вирішив трішки зачекати і наглядав за нею зі своєї клітки, а Льоллі час від часу допомагав сестрі:

- Ну ж бо, копай, копай - підбадьорював він її і сам розгрібав викопану землю.

Боллі так старанно почала копати, що через мить земля провалилася і вона впала вниз і вдарилась в щось м'яке і тепле.

- Боллі, сестричко! - викрикнув Льоллі і допоміг їй вибратися - Ти як? Не забилася?
- Ні, там було м'ягко - переводячи подих відповіла вона.
- М'ягко? - перепитав Льоллі.
- Так, там щось м'ягке і тепле - здивовано сказала Боллі.

Льоллі обережно заглянув в прохід і від здивування аж відкрив рота.

- Боллі - через силу сказав він - Ти прибила нашого друга Шмоллі.
- Що? Шмоллі? Як це можливо? - сказала вона і аж завмерла від подиву, а Льоллі тим часом дістав з ями непритомного друга.

В клітці запанувала тиша. Посередині поряд з викопаним проходом лежав бичок Шмоллі, а над ним стояли його найближчі друзі Льоллі і Боллі...

Дорогі читачі, ми з вами дійшли до такого особливого моменту, що продовжувати далі просто не можливо не розказавши про ще одно жителя Чарівної країни - про бичка Шмоллі. І щоб усе було зрозумілим, ми знову почнемо спочатку, тобто з тої ранкової п'ятниці коли все почалося. Почнемо спочатку, але з іншої сторони зі сторони бичка Шмоллі.

Частина п'ята

Бичок Шмоллі.

Бичок Шмоллі був на перший погляд дуже дивним і часто поводився не так, як всі діти його віку. Але коли ви з ним познайомитися по ближче, то вам все стане зрозуміло.

Тато бичка Шмоллі був вченим і досліджував різні нові місця. Найбільше за своє життя він дослідив перехідні печери і явище переміщення між різними світами. Працював він старанно і дуже багато. Дома бував дуже рідко, але маленький Шмоллі завжди радів його приїзду. Він полюбляв слухати різні історії про татові пригоди. Одного разу, будучи далеко від дому, тато Шмоллі випадково зайшов в не ту, що потрібно печеру і більше не повернувся. Подейкували, що він там залишився жити, але в це ніхто не вірив.

Шмоллі залишився з мамою. Мама спершу дуже довго плакала, а потім стала мовчазною і повністю занурилась в роботу. Вона була вихователькою в дитячому садку. Виховання чужих дітей забирало в неї дуже багато часу і від того Шмоллі майже завжди був один. Йому було дуже сумно, але, як і усім дітям, сумно було недовго. І Шмоллі знайшов собі відраду. Він почав багато читати. Читав усе, що знаходив: книжки, довідники, журнали, розглядав різні карти і схеми. Шмоллі полюбив читати в голос і говорити, особливо говорити з самим собою. Це трішки лякало інших дітей і тому у нього не було друзів, аж допоки він не зустрів у бібліотеці Боллі, яка шукала довідник по їстівним грибам. Вона теж любила поговорити і вони здружилися. В той же день Боллі познайомила Шмоллі зі своїм братом

Льоллі і вони почали дружити. Найулюбленішим їх заняттям стали посиденьки на березі річки і нескінченні розмови. Шмоллі на той час навчався у четвертому класі, а його друзі в третьому і тому він навмисно навчався погано, щоб його залишили ще на один рік. І коли Боллі і Льоллі стали четвертокласниками Шмоллі попав до них в клас. З того часу друзі кожен день були разом. Шмоллі знову почав навчатися добре і навіть краще чим раніше, адже навчатися разом з друзями - це завжди цікаво і приємно.

Друзі часто вигадували собі різні розваги і в них було чимало пригод. Одна з них, напевно найцікавіша, трапилася здається в минулу п'ятницю. Шмоллі вирішив вранці зайти до своїх друзів, щоб разом піти до школи. Він поспішав і ще й по дорозі дочитував книгу про пригоди хлопчика Ераста зі світу людей. Книга була дуже цікава і Шмоллі не помітив, як зіштовхнувся з великим білим зайцем. Від такого зіткнення портфель, який ніс заєць впав, розкрився і з нього висипалось усе на землю.

- Пробачте - сказав Шмоллі і від хвилювання швидко почав запихати назад все, що випало.
- Ох, ці діти! Скрізь ви однакові, такі ж не уважні і безпечні - сказав білий заєць і через трохи додав - Хоча, напевно я теж був не достатньо уважний.
- Пробачте, пробачте - повторив Шмоллі - Я просто зачитався і не помітив вас.

Заєць подивився на Шмоллі, потім на книгу і сказав:

- Ти читаєш про Фандоріна? Гм-м-м... І тут цей Фандорін...

Після цих слів він розвернувся і почав іти. Останні слова заставили Шмоллі на декілька секунд задуматися, але через мить він вигукнув:

- Вибачте, а ви хто?

- Я ваш новий вчитель, Іван Петрович - сказав заєць і пішов собі далі.

Шмоллі від здивування завмер і єдине, що міг сказати, так це:

- Пробачте ще раз - а потім тихо додав - Іван Петрович, яке дивне ім'я для зайця.

Через хвилину Шмоллі зовсім оговтався від такої зустрічі і помітив в траві маленьку коробочку з багатьма кнопками.

- Це мабуть його - сказав він і підняв її.

Коробочка була дуже схожа на пульт, яким люди управляють телевізором. Шмоллі бачив такий на малюнку у довіднику дивних речей.

- Оце би показати моїм друзям - сказав він сам собі і натиснув на одну з кнопок...

В цю ж мить відбулось щось неймовірне! Шмоллі зник...

На траві біля стежки залишилась одиноко лежати книга з назвою "Дитяча книга для хлопчиків".

*З довідника чарівної країни: ППС або Пуль Переміщення Світами був створений у світі людей в Київському Національному політехнічному університеті професором Стрибунком Іваном Петровичем. Пульт дозволяє переміщуватися між світам по призначеним номерам або ж у будь-яке місце за бажанням при натисненні кнопки "КХ", що означає "Куди хочеш". Після повного випробування і перевірки працездатності пульт зник разом із професором.

Шмоллі, зайшовши пульт зажадав показати його друзям. Він поспішно натиснув на кнопку "КХ" і від цього був переміщений в найближче можливе місце до друзів. Переміщення було миттєвим і у нього лише на секунду потемніло в очах, але рівно через ту ж секунду, щось дуже боляче вкололо його в заднє місце.

- А-а-а-а! - з переляку заверещав Шмоллі.
- А-а-а-а! - закричав ще хтось поряд.

Шмоллі оговтався і зрозумів, що знаходиться в непролазних колючих хащах. Він на силу вибрався з них і отримав напевне тисячу маленьких уколів, від яких засвербіло усе тіло і особливо заднє місце. Так чухаючись і ойкаючи Шмоллі вийшов на дорогу і відразу ж зупинився від здивування, коли побачив те, що рідко буває в Чарівній країні. Посеред дороги лежав хтось дорослий і гірко плакав.

- Ева-а-а-а - затяжним голосом сказав Шмоллі. Це було його улюблене слово, яким він виражав своє велике здивування - Що трапилось, шановний? Чим я можу вам допомогти?

У відповідь, ще декілька хвилин лились сльози і звучало незрозуміле бормотання. Шмоллі терпляче чекав, аж допоки той дорослий не заспокоївся і не встав. Це був дивний дорослий, весь білий, формою як сніговик, ніс як морквина і ще й крила.

- Я не знаю, як таке трапилось. І чому саме зі мною... - в голос пожалівся він.
- Розкажіть мені, будь-ласка, що трапилось і хто ви і я спробую вам допомогти - сказав Шмоллі.
- Добре, я тобі все розкажу - пробурмотів дорослий - Я орел і звати мене Коля. Я жив в горах Карпатах, літав собі і горя не знав, аж поки одного дня не залетів у

печеру. Орли не літають в печерах, там літають летючі миші, це їх домівка. Але я вирішив просто з цікавості заглянути в одну і залетів в неї на свою голову.

Після цих слів він знову заплакав, а Шмоллі спробував його втішити. Через декілька хвилин орел Коля заспокоївся і продовжив розповідати:

- Влетівши в печеру, я перестав щось бачити і втратив орієнтацію. Я летів наосліп, аж поки вдалині не за виднілося світло. Вилетівши з печери я відразу впав на землю і коли оговтався, то не впізнав своє тіло. От скажи мені - навіщо мені крила, коли я не можу літати, навіщо цей ніс як морквина і таке тіло ніби я сніговик? От, що мені робити? Я вже цілий день тут. Я хочу їсти і мені дуже страшно.

Після цих слів орел опустив голову вниз і замовчав. Шмоллі зрозумів, що справа тут дуже серйозна, а вирішувати серйозні справи на голодний живіт не можливо і тому він запропонував:

- А чи не бажаєте ви поїсти спершу?

Орел Коля піднявши голову, поглянув на Шмоллі очима сповненими надії і сказав:

- Поїсти? Це було б чудово. Дякую.
- От і добре. Пішли зі мною, тут поряд живуть мої друзі. Я вас познайомлю і ми разом поїмо. А по дорозі, обговоримо вашу проблемку і ми вирішимо, як вам допомогти.

Шмоллі і орел Коля розмовляючи пішли до домівки Льоллі і Боллі, але не застали нікого дома. Будинок був відчиненим, адже в Чарівній країні ніхто не закриває двері на замок. Гості зайшли в середину і відразу направились

на кухню до холодильника. Шмоллі дістав їжу і пригостив свого приятеля, а поки той старанно жував, почав міркувати в голос:

- Отже, ви шановний пане Орел, потрапили в Чарівну країну випадково через перехідну печеру і жили ви раніше у світі людей в горах Карпатах в країні з назвою Україна. Так?
- Так - закивав головою орел, а Шмоллі продовжив:
- При переході з одного світу в інший ви втратили свою нормальність і це дуже вас бентежить. Раніше ви були птахом, зараз ви - незрозуміло хто. Так?
- Так - знову відповів той.
- І ви бажаєте, як найшвидше повернутись до дому. Так?
- Так - втретє сказав орел.
- Я знаю, як вам допомогти - сказав Шмоллі - Але спершу, я хотів би дещо пояснити. Слухайте. Мій тато був вченим і досліджував перехідні печери і від нього я знаю про них дуже багато. Для того, щоб вам повернутися додому треба зайти в одну за них. Але перехідні печери мають одну маловідому особливість. Вони односторонні, тобто ви не можете повернутись через ту, через яку сюди потрапили.
- Що-о-о? - сказав орел і від здивування у нього, аж випав пиріжок з рота.
- Не хвилюйтесь. Я знаю іншу печеру, яка вам підходить - заспокоїв його Шмоллі і додав - Але вона знаходиться далеченько звідси і якщо ми вийдемо сьогодні, то через три дні ви будете вже дома в Карпатах.
- Три дні... Та хоч десять, лиш би потрапити додому - зрадів орел.

- От і добре. Вирушаємо прямо зараз - сказав Шмоллі.
- Так, прямо зараз - підтвердив Коля.
- Нажаль, Льоллі і Боллі напевне уже в школі, вони б з радістю пішли з нами. Але нам потрібно поспішати - подумав Шмоллі а, потім взяв свій рюкзак і склав в нього усю їжу з холодильника. Орел Коля прибрав після себе стіл і вони двоє вирушили в дорогу.

Три дні подорожі пройшли, як одна мить. Шмоллі багато говорив і багато розпитував, а коли мова зайшла про гори, то він сказав, що теж любить гори, особливо гори конфет. Цей момент дуже розсмішив орла Колю і він подобрішав і сам розказав багато чого веселого і цікавого.

Три дні пройшли і нові друзі стояли при вході в печеру, про яку говорили і через яку був прохід у світ людей.

- Ось вона - сказав Шмоллі і показав лапою - Заходиш, декілька метрів темноти і ти знову дома і такий, яким був раніше.
- Дякую, друже - сказав орел і відразу додав - Жаль, що ти не можеш зайти зі мною, адже печера одностороння.
- Жаль - задумливо сказав Шмоллі але через трохи посміхнувся і промовив - А знаєш, я піду з тобою.

- Що? А, як же ти повернешся додому? - розхвилювався Коля.
- Є в мене один спосіб, але не переймайся - сказав Шмоллі і подумав про той загадковий пульт, завдяки якому він перемістився в колючі хащі - Будь, що буде. Ну ж бо, вперед! Назустріч пригодам! - відразу додав він і першим пішов вперед.

Орел Коля прослідував за ним і вони разом зайшли в печеру. З кожним кроком ставало все темніше і темніше. Потрохи, по мірі проходження вглиб печери на мандрівників нападав страх. Стало зовсім темно. І щоб, хоч якось підбадьорити себе і свого товариша, Шмоллі на весь голос закричав:

- Е-ге-гей-й!

Після такого крику він різко прискорився, закривши очі, а його друг, промчав вперед так швидко, що здалося, що він ніби полетів. Шмоллі наосліп продовжував швидкий рух вперед. По всій печері звучало відлуння його викрику:

- Ге-ге-гей-ей-ей...

Пройшло напевне секунд десять, а може й дванадцять, як уже наш герой мужньо стояв на виході з печери, а в небі радіючи кружляв орел на ім'я Коля.

Шмоллі розкрив очі і поглянув навкруги. Все було інакше, тобто не так, як в Чарівній країні, але було дуже красиво. Було видно гори, ліс, дороги і зовсім поряд будиночки, в яких напевне жили люди. Шмоллі не знав цього точно, адже ніколи не бачив людей в живу, а лише чув розповіді від тата про цих дивних істот.

- От, би познайомитись з ними - подумав Шмоллі і в цю ж мить йому в ніс влучила крапля води.

- Ой-йой-ой - оговтався він від роздумів, зробив крок назад і ненароком глянув на своє тіло.
- Ева-а-а - вирвалось у нього само по собі.

Шмоллі знав про порушення нормальності при переході між світами, але вперше відчув це на собі. Його тіло змінилось, він став розміром, як звичайний, в людському розумінні пес. Ще в нього збільшились вдвоє роги і зникло два хвости.

- Ну, нічого, могло би бути і гірше - сказав він закінчуючи огляд себе.

Відразу після цього йому на голову майже одночасно впали три краплі води, потім ще зо дві, потім знову три. І так далі. Крапель падало все більше і більше.

- От халепа - сказав в голос Шмоллі - Тільки зібрався познайомитись з людьми, як на тобі, дощ. Напевне тут Хмаранці вже зранку засмутилися. Необхідно знайти укриття.

Не поодалік стояла хатина, її гарний прибраний двір так манив своєю гостинністю і тому наш юний дослідник вирішив завітати до неї. Він швидко, ніби між краплинами дощу побіг вперед. Залишалося ще кроків з десять як Шмоллі зупинився. Він ніби спиною відчув чийсь негостинний погляд. І варто йому було обернутися як він побачив, що на нього вже біжить здоровенний пес, підпригуючи і гавкаючи своєю страшенною пащою. Було не до роздумів і не до гостинних привітань, тому Шмоллі чкурнув зовсім в інший бік. Так швидко він напевне не бігав з першого уроку фізкультури, коли вчитель перевіряв хто на що здатен. І виявилося, що Шмоллі здатен на багато більше, адже тут була явна загроза його здоров'ю. Він просто перелітаючи через різні перепони, паркани і високі

рослини вибіг на поле де знайшов захист за опудалом одягненим в довгий людський плащ і щоб хоч якось заховатися і не змокнути від дощу заліз всередину. Крізь щілину Шмоллі побачив, що той здоровенний пес був прив'язаний металевим ланцюгом до своєї маленької домівки. Ще трохи погавкавши він швидко змінив настрій і як мале щеня підбіг до людини, яка вийшла на двір почувши його галас. Та людина щось говорила до нього, а він то пригав від радості то махав хвостом і тільки інколи щось вигавкував поглядаючи в сторону поля. Видно було, що відносини між ним добрі і дружні.

- Дивно, дуже дивно - подумав Шмоллі - Один живе в гарному будинку, а інший на прив'язі в дерев'яній буді і такі друзі. Щось тут не так, та ще й дощ ллє як із відра. Треба подумати і почитати в довіднику про повадки людей і порадитися з друзями.

Закінчивши свої роздуми, Шмоллі дістав пульт переміщення, подивився навкруги і натиснув кнопку КХ. Що означало Куди Хочеш. В той момент він хотів до дому до своїх друзів.

Стало темно на секунди дві-три і наш герой перемістився в найближче можливе місце туди куди хотів. Він опинився біля входу на територію школи і здалеку побачив, що Льоллі і Боллі заходять в бібліотеку, і не звертаючи увагу на той факт, що на ньому так і залишився той плащ з опудала, попрямував до них. Зайшовши в середину Шмоллі ніде не міг знайти друзів і наостанок заглянувши у відділ географії його увагу привернув глобус, який одиноко обертався на столі.

- Ева-а-а - сказав він і на думав йти геть.

Аж раптом двадцята шафи відчинилися і з неї вилетіла біла голова людини. Цей момент дуже налякав Шмоллі і йому захотілося втекти, але він перечепився через плащ і впав.

Від такого невдалого падіння пульт переміщення випав першим і наш герой шмякнувся на нього прямо носом...

Шмоллі випадково натиснув на кнопку №1 і миттю перемістився в лабораторію, що знаходилась у світі людей. Відкривши очі він побачив, що лежить на підлозі і прямо біля нього на відстані десь приблизно півметра стояли туфлі, в які була взута доросла людина з довгим волоссям і одягнена в білий халат. Шмоллі підвів очі вверх і було щось хотів сказати, але в нього вирвалось лише його улюблене:

- Ева-а-а!

Людина почула це і подивилась на нього крізь свої окуляри. Зустрівшись поглядом Шмоллі від здивування лише зміг вимовити:

- Привіт.

Але людина повелася, якось не виховано, вона відскочила назад, зробила свої очі набагато більшими, закричала букву "А" і впала, як не жива.

Шмоллі піднявся і хотів запропонувати свою допомогу, але вмить підбігла ще одна людина в білому халаті і теж в окулярах, але вже з зовсім коротким волоссям на голові. Вона теж викрикнула "А", але не впала, а миттю схопила віник, який стояв поряд і викрикнула:

- А ну, брись! Фу. Сидіти!

Шмоллі відчув дивні почуття. Це була суміш подиву і страху. Він зробив крок назустріч людині і хотів привітатися, але вона з усієї сили вдарила його по голові. Шмоллі від такої несподіванки, а може і від дуже сильного удару знепритомнів. Очі його закрились, слух пропав і він впав на підлогу.

Пройшло невідомо скільки часу, перш ніж він очухався. Пахло дивним запахом дерева і щось дуже лоскотало в носі. Шмоллі відкрив очі, підняв голову, замотав нею зі сторони в сторону і "апчіхнув". Після цього він вскочив на

лапи і завмер від наступного здивування. Перед ним стояли ті самі люди в окулярах і пильно дивились на нього. Шмоллі спочатку подивився на них, а потім оглянув все навкруги. Він побачив декілька столів і шаф з багатьма поличками, на яких стояли всілякі склянки і різні прилади. Позаду було два вікна, через які виднілись верхівки дерев. Сам Шмоллі знаходився в металевій клітці, дно якої було вкрито дерев'яною тирсою.

- Так ось, що лоскотало мені ніс - подумав Шмоллі і лапами ненароком почесав його собі.

Ситуація була незвичайна і незрозуміла і тому він вирішив спочатку все обміркувати:

- Так... Судячи з побаченого, я в клітці. Гм-м-м. Яка дикість... Так... Клітка стоїть на столі. Це вже краще. Так... Стіл в кімнаті схожій на лабораторію. Гм-м-м. Не погано. Тут двоє людей, в своїх смішних окулярах. Це означає, що? Що, я в світі людей. Ну, могло би бути і гірше... Може спробувати привітатись, але ні. Якщо я заговорю, то людина з довгим волоссям знову знепритомніє, а інша, знову вдарить мене по голові. Ні. Ні. Ні. Краще помовчу...

Ситуація була незрозуміла і Шмоллі не довго думаючи почав присідати. Це було його особисте правило - присідати в любій незрозумілій ситуації.

- Один, два, три, чотири - Шмоллі подумки рахував свої присідання і на десятому з посмішкою подразнив людей язиком. Потім знову повторив присідання.

Люди спочатку широко відкрили свої очі, потім подивились один на одного і засміялись вголос.

Надалі все пішло, як по маслу. Шмоллі присідав, дразнив людей язиком. Вони у відповідь сміялись, теж присідали і можна сказати, всі троє розважалися, як могли.

В кінці-кінців Шмоллі отримав шматок смачної шоколадки, води, а потім ще й молока і тарілочку, якоїсь їжі з упаковки з фотографією кота. Люди перестали боятися і почали думати, що то за звір у них в клітці. А ще вони дуже здивувалися, коли знайшли пульт, з яким наш герой з'явився до них. Довго щось обговорювали, дивились різні записи в різних журналах і розглядали фотографії. Потім дуже голосно кричали "Ура знайшовся" і раділи тримаючи в руках пульт.

Шмоллі мовчки слідкував за їх діями і дуже сподівався, що б вони ненароком не натисли на кнопки.

- Не вистачало, ще щоб вони перемістилися до нас у світ - думав він і уважно дивився за пультом, адже вибратися з клітки для нього не було складним, вона призначалася для ховрашків, а може і для кролів, тому Шмоллі не поспішав.

Він вирішив почекати, поки люди вийдуть, або зовсім підуть додому. В кінці-кінців, вони закінчивши радіти, залишили пульт в спокої і положили його на стіл біля вікна. Шмоллі побачивши це відразу заспокоївся і навіть трохи поспав. Потім він від нудьги прочитав все, що міг побачити. На дошці біля дверей висіли всілякі інструкції по техніці безпеки і по правилам користування різними приладами. Шмоллі дуже здивувався і довго думав, навіщо люди створюють такі складні в користуванні прилади, що для них необхідно писати такі пояснення. В Чарівній країні, наприклад, все, що створювали вчені було безпечним і простим, а використовувати його могли навіть діти.

На іншій стіні знаходились, якісь не цікаві схеми і графіки, а над ними висіли портрети бородатих людей. Перший був підписаний, як Менделєєв Д. І., другий - Попов А. П., третій - Циолковський К.Е..

Був і четвертий портрет тільки меншого розміру і уже не бородатої людини і підписаний він був іменем - Стрибунок Іван Петрович.

- Іван Петрович, десь я такого чув - подумав Шмоллі, але вже через хвилину знову заснув.

Так і пройшов цілий день.

На кінець, дочекавшись коли люди підуть, Шмоллі з легкістю відкрив клітку, вибрався з неї, перепригнув на стіл біля підвіконня і схопивши пульт, хотів натиснути кнопку, але зупинився. Його увагу привернуло те, що він побачив у вікні. Зовсім поряд стояла маленька дівчинка, яка пригощала шматочками хліба дивного звіра з великим пухнастим хвостом. Цей звір, то підіймався, то спускався по стовбуру дерева, обережно поглядаючи навкруги. Дівчинка підкидала шматочок і чекала. Але кожен раз, звір брав в свої лапки пригощання, нюхав і викидав його. Через декілька хвилин дівчинці набридло таке зайняття і вона побігла геть. Шмоллі це дуже зацікавило і він відкривши вікно пригнув і підбіг до того дерева. Його несподівана поява злякала звіра і той заховався в гіллі.

- Не бійся, я лише хочу познайомитись - сказав Шмоллі дивлячись вгору - Скажи мені лише, що ти за звір такий дивний і як твоє ім'я.
- Хі-хі - почулося десь на дереві - Це я, дивний звір?
- Покажись, будь-ласка - попросив Шмоллі.
- Хі-хі! Ще один дивний з'явився. А ти чому не в зоопарку? - пролунало зверху.
- Та годі ховатись. Покажись і скажи хто ти - вже з нетерпінням наголосив Шмоллі.
- Хі-хі. Привіт! Я білочка! - сказавши це вона спустилася на краєчок найнижчої гілки.

- Привіт. А я бичок Шмоллі з Чарівної країни.
- Хі-хі. А я Ліра з цього дерева - відповіло білочка.
- Яка ти дивна! В тебе такий великий хвіст і ти так вправно лазиш по деревах - сказав Шмоллі.
- Він не великий, а пухнастий - відповіла вона обнявши хвоста лапками і додала - Я не дивна, я звичайна білочка. А ти, ось дивний, як і ті, нові в зоопарку.
- Що? Хто нові? - зацікавився бичок.
- Нові дивні звірі, яких піймали сьогодні. Їх посадили в клітки, щоб люди могли на них подивитись.
- Ева-а-а - сказав Шмоллі - А хіба, щоб на когось подивитись, то необхідно його посадити в клітку?
- Так, це ж зоопарк. Ти, що не знаєш? Зоопарк це для звірів в'язниця з посиленим харчуванням - пояснила Ліра.
- В'язниця? - здивовано перепитав Шмоллі.
- Ти не знаєш, що таке в'язниця? Ти точно не тутешній. Ти такий, як і ті, котрих сьогодні спіймали - сказала білочка.
- Отакої - сказав Шмоллі і продовжив - Якщо я такий, як вони, чи вони такі ж як я, то можливо вони мої друзі? А якщо моїх друзів закрили в клітки, то я змушений їм допомогти. Ти можеш показати мені де вони?
- Так! Вони неподалік. За великим жирафом, у клітках біля південної стіни зоопарку - відповіла білочка.
- Великий жираф? То, що ще за звір? - здивувався бичок.
- Та, то не звір, а пам'ятник. Це люди поставили при вході. Для краси - пояснила білочка.
- Що? Ох, ці люди. Спочатку вони ловлять звірів, саджають їх в клітки, а потім роблять пам'ятники для

краси. Що ж, то за істоти такі, ті люди? - промовив Шмоллі.

- Та не переймайся - сказала Ліра - Люди, як люди. Нічого дивного. Пішли, я тебе проведу.
- Пішли - погодився Шмоллі.

Білочка зпригнула на землю і вони двоє вирушили через парк. Їх шлях не був дуже довгим і вже за хвилин п'ять вони опинились біля широкої дороги. По дорозі їздили автомобілі в обидві сторони. Шмоллі знав від тата, що люди часто використовують ці пристрої для переміщення свого тіла з одного місця в інше, але він і гадки не мав, що вони роблять це так часто і так швидко.

- Що трапилось? Чому вони тут їздять? - запитав Шмоллі.
- Не знаю і напевне ніхто не знає. Вони тут завжди їздять. Одні їдуть туди, а інші звідти. Вони навіть уночі їздять - відповіла Ліра.
- І не сидиться їм дома... - задумливо сказав Шмоллі.
- Твої друзі ось там - сказала білочка і показала лапою на іншу сторону дороги - А ось там є нора, яка проходить під дорогою, вона досить велика, туди навіть люди поміщаються. Ти проходь через неї, далі йди біля пам'ятника жирафа до високого забору і рахуй дерева. Навпроти шостого дерева, за забором будуть твої друзі.
- Дякую, Ліро - сказав Шмоллі і через мить запитав - Скажи, а чому ти викидала пригощання, які давала тобі дівчинка?
- Хі-хі. Я ж білочка, я не люблю хліб. Я люблю горішки. - відповіла вона. Потім посміхнулась і поскакала назад в парк і вже здаля вигукнула:

- Будь обережним, не попадайся на очі людям, а то вони...

Шмоллі вже не чув, про що хотіла попередити його Ліра. Він щосили мчав на допомогу друзям. Спочатку вздовж дороги, під шум автомобілів, потім крізь нору до пам'ятника жирафа і далі один, два, три, чотири, п'ять, шість дерев впродовж забору. Все стоп. На місті.

Шмоллі оглянув все навкруги і сам собі сказав:

- Так. Людей не видно. Це добре. Забор високий - погано. Шум з дороги - можна не кричати, друзі мене все одно не почують. Так. Залишається тільки підкоп. Ну ж бо, перед.

Після таких слів, він як сто кротів, почав копати лапами прохід, незважаючи ні на втому, ні на бруд землі. Шмоллі продовжував свою роботу і вже приблизно через дванадцять хвилин був, по його розрахункам, під центром першої клітки. Змінивши напрямок копання з горизонтального на вертикальний він зібрав сили і вирішив, ще більше прискоритись, але вже за мить земля обвалилась і на Шмоллі впало, щось велике та важке. Він вдруге втратив свідомість...

Приємний запах сухої трави повернув Шмоллі до життя. Зір його, ще був розмитим, все крутилось, і варто було великих зусиль, щоб щось побачити. Він відчув, що лежить на спині і дивиться на вечірнє небо.

- Ось одна хмаринка, схожа на Боллі, ось інша - схожа на Льоллі. Привіт, друзі! - сказав Шмоллі хмаринкам.
- Агов, прокидайся - сказала перша хмаринка і повернувшись до другої додала - Ти подивись, що ти наробила...
- То, я не нароком, я ж не знала, що він там - виправдовувалась друга хмаринка.
- Хмаринки, які розмовляють. Як цікаво - подумав Шмоллі, і вже через мить отямився, вскочив на лапи і замотав головою.
- Прокинувся! - почув він голос Льоллі і відкривши очі побачив його перед собою.
- О! Льоллі! Боллі! Друзі, як я вас радий бачити! Як добре, що я вас знайшов - сказав Шмоллі і почав обніматись.
- Досить, ми теж тебе раді бачити. Ти краще скажи, як ти там опинився - сказав Льоллі і вказав лапою на яму.
- Ти прямо, як з під землі з'явився - сказала Боллі.

Шмоллі з доброю посмішкою подивився на них і сказав:

- Я прийшов вас врятувати, друзі. Одна білочка, на ім'я Ліра, сказала мені, що ви тут. Я прибіг сюди і що сили почав рити прохід під забором, аж поки на мене не впало щось дуже важке.
- Не щось, а хтось - вставив Льоллі і з посмішкою подивився на Боллі, яка відразу з хвилюванням заговорила:

- Так, вибач. То була я. Я почала копати прохід і впала на тебе. Вибач.

Боллі опустила очі вниз і хотіла заплакати, але Шмоллі помітив це і вирішив пожартувати:

- Я вже давно говорив, що тобі необхідно слідкувати за харчуванням, а то ти все їси і їси. І ось, я ледь від цього не загинув.

Боллі здивовано підвела очі, а Шмоллі подивився на Льоллі і з посмішкою підморгнув йому, а той зрозумівши жарт спробував серйозно сказати:

- Надмірна вага в такому юному віці може призвести до не очікуваних наслідків.
- Що? - сказала Боллі і хотіла щось додати, але в цю мить її друзі щосили зареготали.
- Ах ви негідники. Вирішили наді мною поглузувати - з цими словами вона схопила їх за вуха, але вони вправно викрутилися і почали тікати.

Боллі бігла за ним з погрозами, вони тікали і реготали одночасно, і невідомо скільки би тривала ця погоня, якби Льокі, який знаходився в сусідній клітці не сказав:

- Агов! Жартівники! Так ми будем звідси вибратися? Нам пора назад, додому!

Друзі припинили бавитися і Льоллі цілком серйозно сказав:

- Копайте прохід до нашої клітки, у нас тунель готовий.

Всі готові були приступити до роботи, але Шмоллі зупинив їх:

- Стійте, в мене є інший спосіб.

Друзі подивилися на нього, а він продовжив:

- В мене є пульт!
- Що? Що за пульт? - здивувалися всі.

- Пульт переміщення. Зараз ми візьмемося один за одного і вмить будемо дома.
- Ти де його взяв? - запитала Боллі.
- Не важливо. Пізніше розкажу - сказав Шмоллі і продовжив. Ну ж бо, беремося лапами один за одного і я натисну кнопку.

Всі вишикувалися в одну лінію і почали виконувати, чесно кажучи, не досить просте завдання. Сніжок простягнув свою коротеньку лапку і ледь-ледь торкався задньої лапи Льопо, який в свою чергу зубами тримав за краєчок хвоста Льокі, а той витягнув лапу вперед до лапи Льоллі. Боллі міцно обнімала брата, а на неї поклавши одну лапу легенько сперся Шмоллі. Він готовий був натиснув на пульт, як зовсім поряд почувся голос людини:

- Привіт - сказала маленька дівчинка, що стояла перед клітками і наглядала за цим дійством.

Всі так і завмерли від подиву. Дівчинка ще раз оглянула весь цей живий ланцюг, посміхнулася і протягнула вперед маленьку квіточку ромашку. Шмоллі не поспішав натискати на кнопку, він ввічливо посміхнувся і зубами прийняв подарунок. Дівчинка зраділа і помахавши рукою сказала:

- Пока, Чарівні Корівки.

І вони зникли…

На алеї в київському зоопарку залишились стояти чотири пусті клітки, а перед ними на табличці крейдою зовсім дитячим почерком було написано:

«Тут були Чарівні Корівки та їх друзі»

Чарівна країна або Країна Му є найкращим місцем в всесвіті і наші герої в цьому ще раз переконалися. Благополучно повернувшись додому вони спершу довго все обговорювали і ділилися враженнями, а потім просто сиділи на березі річки і милувалися найчарівнішим заходом сонця і коли воно ледь-ледь почало торкатися горизонту бичок Шмоллі сказав:

- Все ж таки, дивні ці Люди... Спершу вони тебе бояться, потім ловлять і саджають в клітку чи на прив'язь, а тільки після цього починають любити і дбати про тебе. Ех... Люди, люди.

*З довідника Чарівної країни згідно виправлення від 20.03.2021 року:

Люди - найдивніші істоти у всесвіті. Не зважаючи на їх негативні якості, у кожному з них живе краплинка доброти і якщо вони зроблять крок на зустріч один одному і об'єднаються, то створять море добра і життя їх стане заповнене щастям.

Далі буде... ;)